

The Qat'aat o Rubaiyat of **Zia Fatehabadi**

The Qat'aat o Rubaiyat of Zia Fatehabadi

Translated by

RAVINDER KUMAR SONI SUSHIL SONI

The Qat'aat o Rubaiyaat of Zia Fatehabadi

First Edition, May 2012

Copyright © Adtiya Soni 2012

All Rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying or otherwise, without the written permission of the publishers.

ISBN: 978-93-82025-05-4

Published by

Pigeon Books India

An Imprint of

gbd books

I-2/16, Ansari Road, Daryaganj, New Delhi - 110002, India. generalbookdepot@yahoo.com www.goyalbookshop.com Ph.: 9810229648, 9312286851

Distributed by

General Book Depot

1691, Nai Sarak, Delhi-110006 Ph.: 23263695, 23250635

Printed at Radha Press, Delhi - 110031 radha.press@yahoo.co.in

ABOUT THE AUTHOR

Zia Fatehabadi is the *takhallus* or *nom de plume* of Mehr Lal Soni who was born at Kapurthala on 9 February 1913 as the eldest son of Munshi Ram Soni whose forefather had migrated to Fatehabad (Dist. Tarn Taran, Punjab) during the reign of the Mughal Emperor Shahjahan.

Encouraged by his mother, Shankari Devi, Zia Fatehabadi learnt the art of Urdu poetry composition from Moulvi Asghar Ali Haya Jaipuri. Zia Fatehabadi wrote his first ghazal in 1925 after which his poems began to appear regularly in various literary magazines. By 1929 he had become a familiar name in the Urdu literary circles. His school education began in Khalsa Middle School, Peshawar, but was completed from Maharaja High School, Jaipur. Later on, as a student of Forman Christian College, Lahore, he obtained his B.A. (Hons.) degree in Persian and his M.A.degree in English.

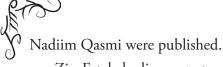
His stay in Lahore from 1930 to 1935 had a lasting effect on Zia Fatehabadi as a person and as a poet. In 1930 he became a disciple of Seemab Akbarabadi which brought him into a close contact with Seemab and his two sons, Manzar Siddiqui and Aijaz Siddiqui, and his two main disciples Raaz Chandpuri and Saghar Nizami. Krishan Chander

was also then studying in Forman Christian College but was more interested in English writings of his own. While Krishan Chander edited the English section of the college house magazine, Zia Fatehabadi was the editor of its Urdu section. The college literary activity and the literary activities of Lahore brought Zia Fatehabadi into close contact with Josh Malihabadi, Firaq Gorakhpuri, Meeraji, Mukand Lal Sharma and Sahir Hoshiarpuri and there soon developed a lifelong relationship with all these literary personalities. In 1932 Zia Fatehabadi published the first ever Urdu short story, Sadhu, written by Krishan Chander. Both Zia Fatahabadi and Meeraji were infatuated by Meera Sen who was studying in the same college; the romantic poems and sonnets of Zia Fatehabadi are all addressed to her and Meeraji had on his part adopted her name as his nom de plume. In 1933 Saghar Nizami published Tullu, the first collection of Urdu poems of Zia Fatehabadi, and later on Josh Malihabadi and Manzar Siddiqui seem to have selected and ensured the publication of Noor e Mashriq, the second collection of his poems that appeared in 1937 and Zia Fatehabadi was acknowledged as the more harmonious and renowned of the three bright stars of that era, the other two being Ahsan Danish and Saghar Nizami.

Zia Fatehabadi remained true to the classical style of writing but he did not ignore the changing

trends. This is reflected in his qa'taat, rubaiat, geets, ghazals, nazms, na'ats and sonnets that set in the common man's language. These also exhibited his extraordinary mastery of Urdu language. He avoided needless experimentation. He also wrote Urdu short stories, essays and a biography of Seemab Akbarabadi. His poetry collections are—Tullu (1933), Noor e Mashriq (1937), Zia ke Sau Sher (1938), Nai Subah (1952), Gard e Raah (1963), Husn e ghazal (1964), Dhoop aur Chaandani (1977), Rang o Noor (1981), Soch ka Safar (1982), Naram Garam Hawaaen (1987) and Meri Tasveer (2011) and his prose works are—Zaaviyaha e Nigaah (1983), Sooraj Doob Gaya (1981), Masnad e Sadaarat Se (1985), Seemab banaam Zia (1981), Zikr e Seemab (1984), Sher aur Shair (1974), Muzzameen e Zia and Zia Fatehabadi ke Khatoot. The more important exercises on the life and works of Zia Fatehabadi were conducted by Malik Ram (Zia Fatehabadi – *Shakhs aur Shair*, published in 1977), by Zarina Sani (Booraa Darakhat published in 1979) and by Shabbir Iqbal (Anjahaani Mehr Lal Soni, Zia Fatehabadi – Hayat aur Kaarnaame, the doctoral thesis of 1989).

His Qa'taat and Rubaiyat are included in *Tullu*, *Nai Subah*, *Gard e Raah* and *Meri Tasveer*. According to Malik Ram, *Tullu* was the first ever publication of qa'taat in a book-form, it was only much later that *Abgiine* of Akhtar Ansari, *Qaashen* of Naresh Kumar Shad and *Rim Zhim* of Ahmed

Zia Fatehabadi was not a professional poet. He also did not hanker after public recognition or state awards. He preferred to maintain a low profile. He remained in the service of the Reserve Bank of India from 1936 to 1971 rising in ranks and after his retirement from service made Delhi his home. He had married Raj Kumari in 1942 and was blessed with six sons. He died in 1986 after a prolonged bout with illness.

I am grateful to Mr. Ravinder Kumar Soni & Mr. Sushil Soni for entrusting on me the responsibility of not only publishing this book of Fatehabadi ji, but also writing about the great personality.

We, at Pigeon Books, have already published "Meri Tasveer", the collection of Zia Fatehabadi's Urdu poems in Hindi language (Devnagari script), which is very well received by the lovers of Sher-o-Shairii.

We have tried our best to translate "Rubaiyat" into English and Hindi and then to transliterate Hindi in Roman script. If you find any mistake or have a better translation of any couplet, please let us know. We will try to change/include it in the next edition.

—Kaushal Goyal

Editor & Publisher kaushalgoyal@yahoo.com

نظم کی تمکنت، غزل کا مزاج واہ کیا بات ہے رباعی کی

جھٹپٹا وقت ٹھنڈی ٹھنڈی ہوا آسماں پر خرام بادل کا جان و دل کو خرید لیتی ہے ایسے عالم میں بانسری کی صدا

झटपटा वक़्त, ठंडी ठंडी हवा आसमाँ पर ख़िराम बादल का जान ओ दिल को ख़रीद लेती है ऐसे आलम में बाँसुरी की सदा

Jhatpataa waqt, thandii thandii hawaa Aasmaan par khiraam baadal kaa Jaan o dil ko khariid letii hai Aise aalam mein baansurii kii sadaa

In this twilight hour there is a chill in the air;
The marching clouds have gathered to cover the sky.
And a lilting strain from a flute playing far away
Floats into calmness and soothes our minds.

جب جہاں محو خواب ہوتا ہے بچ کر عقل و ہوش سوتا ہے موت دنیا پہ دیکہ کر طاری میں بھی روتا ہوں، دل بھی روتا ہے

जब जहाँ महव ए ख़वाब होता है बेच कर अक़ल ओ होश सोता है मौत दुनिया पे देख कर तारी मैं भी रोता हूँ, दिल भी रोता है

Jab jahaan mahav e khwaab hotaa hai Bech kar aqal o hosh sotaa hai Maut duniyaa pe dekh kar taarii Main bhii rotaa huun, dil bhii rotaa hai

Alas, when the whole world, lost in dreams,
Without care, forgetfully sleeps;
Aware of the deathly silence spread far and wide,
I weep, my heart too weeps!

شب کی تاریکیوں میں گم ہے جہاں حکمر اں ہر طرف ہے خواب گراں میری آنکھیں لگی ہیں تاروں سے یہ بھی میری طرح ہے سوز بجاں

शब की तारीकियों में गुम है जहाँ हुक्मराँ हर तरफ़ है ख़वाब ए गिराँ मेरी आँखें लगी हैं तारों से ये भी मेरी तरह हैं सोजबजाँ

Shab kii taariikiyon mein gum hai jahaan Hukmaraan har taraf hai khwaab e giraan Merii aankhen lagii hain taaron se Ye bhii merii tarah hain sozbjaan

Lost in the darkness of the night is this world of mine Enmeshed in dreams, lavish and sweet —

I gaze at the stars burning bright,

They too are in pain, like me.

ہے مخالف اگر جہاں، پھر کیا تیغ برسر ہے آسماں، پھر کیا پاؤں میرے نہ ڈگمگایں گے سخت مشکل ہے امتحاں، پھر کیا

है मुख़ालिफ़ अगर जहाँ, फिर क्या तेग बरसर है आसमाँ, फिर क्या पाँव मेरे न डगमगायेंगे सख़त मुश्किल है इम्तिहाँ, फिर क्या

Hai mukhaalif agar jahaan, phir kyaa Tegh barsar hai aasmaan, phir kyaa Paon mere naa dagmagaayenge Sakht mushkil hai imtihaan, phir kyaa

The whole world has turned against me, so what?
The Heavens have drawn the knives, so what?
But I will never get distracted from my focus—
Life's tests are hard and arduous, so what?

داستان الم سنا دونگا داغ ہاۓ جگر دکھا دونگا وقت کا انتظار ہے مجھکو پردہ راز خود اٹھا دونگا

दास्तान ए अलम सुना दूँगा दाग हाए जिगर दिखा दूँगा वक़्त का इन्तिज़ार है मुझको पर्दा ए राज़ ख़ुद उठा दूँगा

Dastaan e alam sunaa doongaa Daagh haae jigar dikhaa doongaa Waqt kaa intizaar hai mujhko Pardaa e raaz khud uthaa doongaa

I will narrate my tale of woes;
I will show my bleeding wounds.
I wait for the moment when I will
Remove this curtain and reveal the secrets.

اپنی دھن ہی میں مست رہنے دو زحمت اضطراب سہنے دو میرے بارے میں دوستو! تم سے کوئی کہتا ہے کچہ تو کہنے دو

अपनी धुन में ही मस्त रहने दो ज़हमत ए इज़ितराब सहने दो मेरे बारे में दोस्तो! तुम से कोई कहता है कुछ तो कहने दो

Apni dhun mein hii mast rahne do Zahmat e iztiraab sahne do Mere baare mein dosto! tum se Koii kahtaa hai kuchh to kahne do

Let me remain lost in my own passion; Let me suffer my own miserable plight. Friends! If someone talks about me, Allow them to say what they want to.

شمع احساس جاتی رہتی ہے آگ دل میں ابلتی رہتی ہے لب پر آتا نہیں مگر شکوہ چپکے پگھاتی رہتی ہے

शम्मा अहसास जलती रहती है आग दिल में ठबलती रहती है लब पर आता नहीं मगर शिकवा चुपके चुपके पिघलती रहती है

Shama ahsaas jaltii rahtii hai Aag dil mein ubaltii rahtii hai Lab par aataa nahiin magar shikwaa Chupke chupke pighaltii rahatii hai

My emotions endlessly stoke the fire; The fire in my heart endlessly burns; And yet, not a word of protest reaches my lips; And how silently that fire burns!

رات اف کس قدر ہے ظلمت کوش بیبت افزا، ڈراؤنی، خاموش دور اس وقت گا رہا ہے کوئی میں سرایا بنا ہوا ہوں گوش

रात, उफ़ किस क़दर है ज़ुल्मत कोश हैबत अफ़ज़ा, डरावनी, ख़ामोश दूर इस वक़्त गा रहा है कोई मैं सरापा बना हुआ हूँ गोश

Raat, uf kis qadar hai zulmat kosh Haibat afzaa, daraawanii, khaamosh Duur is waqt gaa rahaa hai koii Main sarapaa banaa huaa huun gosh

O Night, how intensely dark and densely black!
Awesome, dreadful and exceedingly quiet;
But far away I now hear someone singing a song—
To that lone voice I listen attentively.

تجربہ ایک بار کر دیکھو دل کو بے اختیار کر دیکھو مجہ سے کیا پوچھتے ہو حال فراق ایک بار انتظار کر دیکھو

तजरबा एक बार कर देखों दिल को बेइख़्तियार कर देखों मुझ से क्या पूछते हो हाल ए फ़िराक़ एक दिन इन्तिज़ार कर देखों

Tajarbaa ek baar kar dekho Dil ko beikhtiyaar kar dekho Mujh se kyaa puuchhate ho haal e firaq Ek din intizaar kar dekho

Why not, I say, should you not try and know About that which a fettered heart easily cannot? What is separation, what does it mean? Why ask me now? Try spending a day in wait for the one you love.

زندگی نزر جام الفت ہے یہ بھی مل جائے تو غنیمت ہے عشرت جان و دل سمجہ اسکو ورنہ دنیا نہیں، مصیبت ہے

ज़िन्दगी नज़र ए जाम ए उलफ़त है ये भी मिल जाए तो ग़नीमत है इशरत ए जान ओ दिल समझ इसको वरना दुनिया नहीं, मुसीबत है

Zindagii najar e jaam e ulfat hai Ye bhii mil jaae to ghaniimat hai Ishrat e jaan o dil samajh isko Varnaa duniyaa nahiin musiibat hai

Life, like a cup of wine, is a gift, filled with love.

If you have got it, you are fortunate!

Think of it as a delight, closer to your heart!

Else there is no world, just misery!

سر میں سودائے جستجو بھی ہے دل میں مثنے کی آرزو بھی ہے مورد مرگ زندگی ہے ضیاء! ذوق غم بھی، مزاق ہو بھی ہے

सर में सौदा ए जुस्तज् भी है दिल में मिटने की आरज़् भी है मौरिद ए मरग ज़िन्दगी है ज़िया! ज़ौक ए ग़म भी, मज़ाक़ ए हू भी है

Sar mein saudaa e justajuu bhii hai Dil mein mitne kii aarzuu bhii hai Mauride marg zindagii hai Zia! Zauq e gham bhii, mazaaq e huu bhii hai

There is this ever exciting urge to search;
But the heart also wants to merge with Him.
Remember Zia, it is Life from Death descends
As though to mock at its own being.

قتل کرنا ہے اگر، کر بھی دے بدف نیغ نظر کر بھی دے ناوک غمزہ دلدوز کی خیر! ٹکڑے دل اور جگر کر بھی دے

क़तल करना है अगर, कर भी दे हदफ़ ए तेग ए नज़र कर भी दे नाविक ए ग़मज़ा ए दिलदोज़ की ख़ैर! दुकड़े दिल और जिगर कर भी दे

Qatal karnaa hai agar, kar bhii de Hadaf e tegh e nazar kar bhii de Naavik e ghamzaa e dildoz kii khair! Tukade dil aur jigar kar bhii de

Kill me, if you must, kill me indeed
Kill me with your amourous steady gaze;
It matters not where its sharpness will
Pierce through my navel and slice my heart

روئے رنگیں ذرا دکھایں تو میرے دل کی خلش مٹایں تو ساته غیروں کے ہی سہی، لیکن وہ ضیاہ! ایک بار آیں تو

रु ए रंगीं ज़रा दिखाएँ तो मेरे दिल की ख़िलश मिटाएँ तो साथ गैरों के ही सही, लेकिन वो जिया! एक बार आएँ तो

Ruu e rangiin zaraa dikhaaen to Mere dil kii khalish mitaaen to Saath ghairon ke hii sahii, lekin Woh Zia! ek baar aayen to

Let my Beloved show that beautiful, glowing face
And remove all doubts that plague my heart.
Even if it be with strangers, my Beloved must come
To sit beside me once, O Zia!

داستان الم سناؤں کسے داغ ہاۓ جگر دکھاؤں کسے کوئی اپنا نہیں ہے دنیا میں راز داں اپنا میں بناؤں کسے

दास्तान ए अलम सुनाऊँ किसे दाग हाए जिगर दिखाऊँ किसे कोई अपना नहीं है दुनिया में राजदां अपना मैं बनाऊँ किसे

Daastaan e alam sunaauun kise Daagh haae jigar dikhaauun kise Koii apnaa nahiin hai duniyaa mein Raazdaan apnaa main banaauun kise

To whom should I narrate my woeful tales?
To whom should I show my wounds and scars?
With whom must I share my painful plights?
And whom should I trust, I know not?

عشق اور ہوش کو جدا سمجھے آہ، سمجھے بھی یہ تو کیا سمجھے میری دیوانگی پہ خنداں ہیں "ہوش" اور "عقل" سے خدا سمجھے

इश्क़ और हुस्न को जुदा समझे आह, समझे भी ये तो क्या समझे मेरी दीवानगी पे ख़नदाँ हैं "होश" और "अक़ल" से ख़ुदा समझे

Ishq aur husn ko judaa samjhe Aah, samjhe bhii ye to kyaa samjhe Merii diiwaangii pe khandaan hain "Hosh" aur "Aqal" se khudaa samjhe

Love and Beauty are inseparable, but those
Who think it otherwise, they are at fault.
They gleefully tease me calling me disorderly and mad
May good sense prevail upon them always.

درد کو ہم کنار کرتا ہوں رات دن انتظار کرتا ہوں سادہ لوہی مری کوئی دیکھے حسن کا اعتبار کرتا ہوں

दर्द को हमकनार करता हूँ रात दिन इन्तिज़ार करता हूँ सादालोही मेरी कोई देखे हुस्न का ऐतबार करता हूँ

Dard ko humkanaar kartaa huun Raat din intizaar kartaa huun Saadaalohii meri koii dekhe Husn kaa aitbaar kartaa huun

Embracing pain I hopefully sit in wait
For the Days to rise and the Nights to fall
Look at my simple faith and likings —
I trust my love wholeheartedly.

مفلسی کا گلہ کروں توبہ بے بسی کا گلہ کروں توبہ بے وطن ہوں وطن سے کوسوں دور پھر کسی کا گلہ کروں توبہ

मुफ़लसी का गिला करूँ तोबा बेबसी का गिला करूँ तोबा बेवतन हूँ वतन से कोसों दूर फिर किसी का गिला करूँ तोबा

Muflasii kaa gilaa karuun tobaa Bebasii kaaa gilaa karuun tobaa Bewatan huun watan se koson duur Phir kisii kaa gilaa karuun tobaa

I suffer in want, why should I complain?
Hopeless and helpless, why should I complain?
Far away from Home now I am,
About whom and to whom should I complain?

آسماں سے مجھے شکایت ہے باغباں سے مجھے شکایت ہے پر ہے شکووں سے داستاں میری اک جہاں سے مجھے شکایت ہے

आसमाँ से मुझे शिकायत है बाग़बाँ से मुझे शिकायत है पुर है शिकवों से दास्ताँ मेरी इक जहाँ से मुझे शिकायत है

Aasmaan se mujhe shikaayat hai Baaghbaan se mujhe shikaayat hai Pur hai shikwon se daastaan merii Ik jahaan se mujhe shikaayat hai

I have a complain against the heavens; I have a complain against the gardener; My life story is full of complains I have a complaint against everyone!

اک طرف خار زار، عصیاں کا اک طرف باغ، دین و ایماں کا کارگاہ جہاں میں شام و سحر امتحال ہو رہا ہے انساں کا

इक तरफ़ ख़ारज़ार, इसियाँ का इक तरफ़ बाग़, दीन ओ ईमाँ का कारगाह ए जहाँ में शाम ओ सहर इम्तिहाँ हो रहा है इनसाँ का

Ik taraf khaarzaar, isiyaan kaa Ik taraf baagh, diin o iimaan kaa Kaargaah e jahaan mein shaam o sahar Imtihaan ho rahaa hai insaan kaa

On one side there lies the hated desert of Sin,
And on the other is the blooming spread of Faith.

Time moves on at its own pace,
Life keeps testing Man at every place.

سر سبز ہے گلزار جہاں ابر کرم سے ہر پھول یہاں کا ہے حسیں باغ ارم سے ہے جسم بھی باجسم بھی ہے تیری تجلی یہ راز کھلا سیر کلیسا و حرم سے

सरसब्ज़ है गुलज़ार ए जहाँ अब्र ए करम से हर फूल यहाँ का है हसीं बाग़ ए इरम से बेजिस्म भी बाजिस्म भी है तेरी तजल्ली ये राज़ खुला सैर ए कलीसा ओ हरम से

Sarsabz hai gulzaar e jahaan abr e karam se Har phuul yahaan kaa hai hasiin baagh e iram se Bejism bhi baajism bhi hai terii tajallii Ye raaz khulaa sair e kaliisaa o haram se

Owing to His grace, this world is a blooming garden; Each flower is more beautiful than the one in Paradise; Your splondour is both manifest and unmanifest here—This secret was revealed by the church and the mosque.

فائدہ کیا تمھارے ڈرنے سے رات دن آہ سرد بھرنے سے ہاتہ پر ہاتہ رکہ کے بیٹھے ہو، کچہ نہیں ہوتا کچہ نہ کرنے سے

फ़ायदा क्या तुम्हारे डरने से रात दिन आह ए सर्द भरने से हाथ पर हाथ रख के बैठे हो, कुछ नहीं होता कुछ न करने से

Faydaa kyaa tumhaare darne se Raat din aah e sard bharne se Haath par haath rakh ke baithe ho, Kuchh nahiin hotaa kuchh na karne se

Of what use is living in fear?
Of what use is sighing and whining?
Remember, by not doing anything
Nothing will happen now or ever.

نا امیدی ہے، بے قراری ہے دن پھاڈ اور رات بھاری ہے لیکن اس پر بھی لطف یہ ہے ضیاء! زندگی جان سے بھی پیاری ہے

नाउम्मीदी है, बेक़रारी है दिन पहाड़ और रात भारी है लेकिन इस पर भी लुत्फ़ ये है ज़िया! ज़िन्दगी जान से भी प्यारी है

Naaummidii hai, beqaraarii hai Din pahaad aur raat bhaarii hai Lekin is par bhii lutf ye hai Zia! Zindagii jaan se bhi pyaarii hai

Having lost all hopes I am now depressed;
Intolerable is even the passage of time.
Paradoxically though I have been made to realize
More precious than life is the will to live.

راز اس زندگی کا کیا معلوم کیا طلسمات ہے خدا معلوم کام انساں کا خودپرستی ہے اس سے بڑھ کر نہ کچہ ہوا معلوم

राज़ इस ज़िन्दगी का क्या मालूम क्या तिलिस्मात है ख़ुदा मालूम काम इनसाँ का ख़ुदपरस्ती है इस से बढ़ कर न कुछ हुआ मालूम

Raaz is zindagii kaa kyaa maaluum Kyaa tilismaat hai khudaa maaluum Kaam insaan kaa khudparastii hai Is se badh kar na kuchh huaa maaluum

How do I know what secrets this life hides?

What mystery it is, God alone knows.

But having known about the selfish nature of man
What else need I know about this wretched life?

دیکه کر بے نقاب جلوہ ، نور بو گیا تھا سیاہ دامن طور اس سے ثابت ہوا کہ دنیا میں ظلمتیں بھی ہیں نور میں مستور

देख कर बेनक़ाब जलवा ए नूर हो गया था सियाह दामन ए तूर इस से साबित हुआ कि दुनिया में जुल्मतें भी हैं नूर में मस्तूर

Dekh kar benaqaab jalwaa e nuur Ho gayaa thaa siyaah daaman e tuur Is se saabit huaa ki duniyaa mein Zulmaten bhii hain nuur mein mastuur

The very sight of the bright unveiled face
Has shaded the areas that skirt a mount
Thus proving once more that in this very world
Darkness lies hidden within the Light.

وہم ہے ہستی باطل اپنی چمن اپنا ہے نہ محفل اپنی دم پہنچ کر وہیں ہم لیں گے ضیاء! قبر ہے آخری منزل اپنی

वहम है हस्ती ए बातिल अपनी चमन अपना है न महफ़िल अपनी दम पहुँच कर वहीं हम लेंगे ज़िया! कब्र है आख़िरी मंज़िल अपनी

Vaham hai hastii e baatil apnii Chaman apnaa hai na mehfil apnii Dam pahunch kar vahiin hum lenge Zia! Qabr hai aakhirii manzil apnii

Illusory is this false and futile life of mine; Even my garden and this assembly are no longer mine; The peace and the rest that I seek I shall find Finally in my grave to where I am destined.

کہیں ماتم ہے، کہیں شادی ہے کوئی نالاں، کوئی فریادی ہے اب حقیقت یہ کھلی مجہ پہ ضیاء! نام ویرانے کا آبادی ہے

कहीं मातम है, कहीं शादी है कोई नालाँ, कोई फ़रयादी है अब हक़ीक़त ये खुली मुझ पे ज़िया! नाम वीराने का आबादी है

Kahiin maatam hai, kahiin shaadii hai Koii naalaan, koii faryaadii hai Ab haqiqat ye khulii mujh pe Zia! Naam viiraane kaa aabaadii hai

Some mourn here, some celebrate there; There are also those who only weep or plead. The truth that was not known is that, O Zia! This crowded world is after all so lonely!

نا شاد نہ ہو دہر میں رہنے والے پاتے ہیں خوشی رنج اٹھانے والے کر دیتے ہیں زندگی جو اپنی برباد رکھتے ہیں انھیں یاد زمانے والے

नाशाद न हो दहर से जानेवाले पाते हैं ख़ुशी रंज उठानेवाले कर देते हैं ज़िन्दगी जो अपनी बरबाद रखते हैं उन्हें याद ज़मानेवाले

Naashaad na ho dahar se jaanewaale Paate hain khushii ranj uthaanewaale Kar dete hain zindagii jo apnii barbaad Rakhte hain unhen yaad zamaanewaale

While departing from this world there is no need to grieve
For they alone find happiness who have suffered grief;
Those who have sacrificed their lives in the quest of life
They alone are remembered by those who live.

کام شام و سحر ہے مستی سے میں ہوں آزاد رنج ہستی سے کیوں میں، اے فکر باطل فردا! باز آجاؤں مے پرستی سے

काम शाम ओ सहर है मस्ती से मैं हूँ आज़ाद रंज ए हस्ती से क्यूँ मैं, ऐ फ़िक्र ए बातिल ए फ़रदा बाज़ आजाऊँ मयपरस्ती से

Kaam shaam o sahar hai mastii se Main huun aazaad ranj e hastii se Kyuun main, ae fikr e baatil e fardaa Baaz aajaauun maiparastii se

Each day and night I am in my intoxicated state; I no longer suffer the torments of life. When the notion of the Doomsday is itself false Why should I abstain from drinking wine?

آرزو کا نہ خون کر ساقی دل دکھانے سے کچہ تو ڈر ساقی دیکہ گھنگھور وہ گھٹا آئی لا صراحی، پیالہ بھر ساقی

आरज़् का न ख़्न कर साक़ी दिल दुखाने से कुछ तो डर साक़ी देख घनघोर वो घटा आई ला सुराही, प्याला भर साक़ी

Aarzuu kaa na khuun kar saaqii Dil dukhaane se kuchh to dar saaqii Dekh ghanghor vo ghataa aaii Laa suraahii, pyaalaa bhar saqii

Do not kill my desires, O Saqi!

Do not hurt my heart, O Saqi!

See the sky is overcast with dense, dark clouds;

Bring the flask, and fill this cup, O Saqi!

چمن میں شور ہے ابر بہار آیا ہے جہاں غنچہء و گل پر نکھار آیا ہے پیالہ تو بھی مےار غواں سے بھر ساقی کہ پر امید ترا میگسار آیا ہے

चमन में शोर है अब्र ए बहार आया है जहान ए गुँचा ओ गुल पर निखार आया है प्याला तू भी मय ए अरग़वाँ से भर साक़ी कि पुरठम्मीद तेरा मयगुसार आया है

Chaman mein shor hai abr e bahaar aayaa hai Jahaan e gunchaa o gul par nikhaar aayaa hai Pyaalaa tuu bhii mai e argwaan se bhar saaqii Ki purummiid teraa maigusaar aayaa hai

Spring has arrived in the garden, I am told; The world is embloomed and buds are blushing; So fill up my cup with your purple-hued wine; I have come to you harbouring many desires.

دور میں جام ار غوانی ہے صحبت عیش جاودانی ہے کیا ڈراتا ہے مجہ کو اے واعظ میں جواں ہوں، مری جوانی ہے

दौर में जाम ए अरगवानी है सुहबत ए ऐश जाविदानी है क्या डराता है मुझ को ऐ वाइज़ मैं जवाँ हूँ, मेरी जवानी है

Daur mein jaam e argwaanii hai Suhbat e aish jaavidaanii hai Kyaa daraataa hai mujh ko ae vaaiz Main jawaan huun, meri jawaanii hai

The purple-hued wine is being served everywhere.
Surrounded by friends I sip that wine to swing;
Why are you scaring me for, O Preacher?
I am young and in the prime of my life!

ہے غلامی سے اسیری اچھی اور امیری سے فقیری اچھی جس میں حاصل نہ ہو آرام ضیاء! اس جوانی سے تو پیری اچھی

है ग़ुलामी से असीरी अच्छी और अमीरी से फ़क़ीरी अच्छी जिस में हासिल न हो आराम ज़िया! उस जवानी से तो पीरी अच्छी

Hai ghulaamii se asiirii achhii Aur amiirii se faqiirii achhii Jis mein haasil na ho aaraam Zia! Us jawaanii se to piirii achhii

O Zia! We are often told by those who know, Better than slavery is to remain confined in jail; Better than being wealthy is to lead a pauper's life; And more preferable than youth is the mature old age.

سوز مطلق ہے داستاں میری کہہ سکے گی نہ کچہ زباں میری ابھی آتشکدے میں دل کے ضیاء! بند ہے آتش نہاں میری

सोज़ ए मुत्ल्क़ है दास्ताँ मेरी कह सकेगी न कुछ ज़बाँ मेरी अभी आतिशकदे में दिल के ज़िया! बंद है आतिश ए निहाँ मेरी

Soz e mutalaq hai daastaan merii Kah sakegii na kuchh zabaan merii Abhii aatishkade mein dil ke Zia! Band hai aatish e nihaan merii

The story of my life is full of grief; It is neither tellable nor to be spoken about. Within the furnace that is my forlorn heart, O Zia! Is hidden a fire, hungry and quiet!

ہے مخالف ہوا زمانے کی ان کو عادت ہے دل دکھانے کی اے ضیاء! کام لے تحمل سے ہے ضرورت یہاں نبھانے کی

है मुख़ालिफ़ हवा ज़माने की उन को आदत है दिल दुखाने की ऐ ज़िया! काम ले तहम्मुल से है ज़रूरत यहाँ निभाने की

Hai mukhaalif hawaa zamaane kii Unko aadat hai dil dukhaane kii Ae Zia! kaam le tahammul se Hai zaruurat yahaan nibhaane kii

What if the entire world opposes your good intents?
What if time and again you are made to suffer pain?
O Zia! Be patient for that would help unlock
Those doors that were once shut upon you.

حسن کو بدگمان ہونا ہے عشق کا امتحان ہونا ہے صبر کر اے ضیاء! ابھی تیری حسرتوں کو جوان ہے

हुस्न को बदगुमान होना है इश्क़ का इम्तिहान होना है सब्र कर ऐ ज़िया ! अभी तेरी हसरतों को जवान होना है

Husn ko badgumaan honaa hai Ishq kaa imtihaan honaa hai Sabr kar ae Zia! abhii terii Hasraton ko jawaan honaa hai

It is so that your beloved is demanding; As yet your affections remain untested. But, O Zia! Be firm and patiently keep waiting For all your desires will bloom one day.

ہے انسان مجسم کمال الہی امین صفات و جلال الہی نگاہ بصیرت سے کر غور غافل تجھی میں چھیا ہے جمال الہی

है इंसान मुजस्सिम कमाल ए इलाही अमीन ए सिफ़ात ओ जलाल ए इलाही निगाह ए बसीरत से कर ग़ौर ग़ाफ़िल तुझी में छुपा है जमाल ए इलाही

Hai insaan mujassim kamaal e illaahii Amiin e sifaat o jalaal e illaahii Nigaah e basiirat se kar ghaur ghaafil Tujhii mein chhupaa hai jamaal e illaahii

Man is a wonderful part of God's own creation. God's majesty and glory is trustworthy and pure. O Unmindful one! With the help of insight you can find Hidden within you His benevolent magnificence.

یہ مانا خموشی سے سب کچہ سہے گا نہ اپنی زباں سے کبھی کچہ کہے گا مگر تیری غمّاز نظروں سے اے دل! عیاں راز الفت کا ہو کر رہے گا

ये माना ख़मोशी से सब कुछ सहेगा न अपनी ज़बाँ से कभी कुछ कहेगा मगर तेरी ग़म्माज़ नज़रों से ऐ दिल! अयाँ राज़ उलफ़त का हो कर रहेगा

Ye maanaa khmoshii se sab kuchh sahegaa Na apnii zabaan se kabhii kuchh kahegaa Magar terii ghammaaz nazaron se ae dil! Ayaan raaz ulfat kaa ho kar rahegaa

Accepted that you will silently bear your pain; You will neither accuse anyone nor express your grief. But my friend, your tell tale eyes are bound to reveal All those secrets you have long sought to hide.

حاصل سعی نا تمام نہ پوچه لات آرزوے خام نہ پوچه دیکه ہونٹوں پہ رنگ بتخالہ حال امید تشنہ کام نہ پوچه

हासिल ए सई ए नातमाम न पूछ लज़्ज़त ए आरज़् ए ख़ाम न पूछ देख होंटों पे रंग ए बुतख़ाला हाल ए उम्मीद ए तिश्नाकाम न पूछ

Haasil e saii e naatamaam na puuchh Lazzat e aarzuu e khaam na puuchh Dekh honton pe rang e butkhaalaa Haal e ummiid e tishnaakaam na puuchh

Do not ask about my futile efforts any more.

Do not ask about my desires that are still alive.

My lips are coloured owing to my prayers;

Do not ask about my hopes and thirsts again.

رات بھر آسماں ڈراتا ہے اور دن آگ میں جلاتا ہے میری نا کامیاں کوئی دیکھے زندگی سے بھی خوف آتا ہے

रात भर आसमाँ डराता है और दिन आग में जलाता है मेरी नाकामियाँ कोई देखे ज़िन्दगी से भी खौफ़ आता है

Raat bhar aasmaan daraataa hai Aur din aag mein jalaataa hai Meri naakaamiyaan koii dekhe Zindagii se bhii khauf aataa hai

During the night the sky scares me
And the blazing fire burns me during the day.
My hopelessness has reduced me to such a state
That even my life is scaring me.

حق و باطل میں امتیاز بھی ہے ناز بھی مجہ میں ہے، نیاز بھی ہے خود ہی ہستی کی سجدہ گاہ ہوں میں اور پھر حسرت نماز بھی ہے

हक ओ बातिल में इम्तियाज़ भी है नाज़ भी मुझ में है, नियाज़ भी है ख़ुद ही हस्ती की सज्दाहगाह हूँ मैं और फिर हसरत ए नमाज़ भी है

Haq o baatil mein imtiyaaz bhii hai Naaz bhi mujh mein hai, niyaaz bhi hai Khud hii hastii kii sajdaagaah huun main Aur phir hasrat e namaaz bhi hai

There is discrimination between right and wrong; Though whimful I am in life but equally humble too. I am at that stage when one worships with faith; Therefore, there is in me the strong urge to pray.

کام دیتی نہیں ہے کچہ تقدیر ساتہ جب تک نہ اس کے ہو تدبیر ہے مرا تجربہ کہ دونوں میں ایک پر ہے تو ایک نوک تیر

काम देती नहीं है कुछ तक़दीर साथ जब तक न उस के हो तदबीर है मेरा तजरबा कि दोनों में एक पर है तो एक नोक ए तीर

Kaam detii nahin hai kuchh taqdeer Saath jab tak na us ke ho tadbeer Hai meraa tajarbaa ke donon mein Ek par hai to ek nok e teer

Fortune serves no needful purpose in life
If it is not accompanied with sincere efforts.

Through experience I have come to
know between these two:
If one is a pair of wings, the other a pointed arrow.

فلسفی سے غرض نہیں ہے مجھے مدّعی سے غرض نہیں ہے مجھے میں تو جویا ہوں حسن فطرت کا اور کسی سے غرض نہیں ہے مجھے

फ़िलसफ़ी से गरज़ नहीं है मुझे मुद्दई से गरज़ नहीं है मुझे मैं तो जोया हूँ हुस्न ए फ़ितरत का और किसी से गरज़ नहीं है मुझे

Falsafii se gharaz nahin hai mujhe Muddaii se gharaz nahin hai mujhe Main to joyaa huun husn e fitrat kaa Aur kisii se gharaz nahin hai mujhe

The Wise men of this world do not concern me, Nor those rivals who often compel me to retort. Bound to Nature's beauty and charms I am as of now Nothing else concerns me other than that, any more.

موت کو زندگی سمجھتا ہوں
بے خودی کو خودی سمجھتا ہوں
حسن کو دیکھتا ہوں ہر شے میں
رنج کو بھی خوشی سمجھتا ہوں

मौत को ज़िन्दगी समझता हूँ बेखुदी को ख़ुदी समझता हूँ हुस्न को देखता हूँ हर शय में रंज को भी ख़ुशी समझता हूँ

Maut ko zindagii samajhtaa huun Bekhudii ko khudii samajhtaa huun Husn ko dekhtaa huun har shey mein Ranj ko bhii khushii samajhtaa huun

I consider Death as Life itself! And Selflessness as the Only Self. Beauty I see in everything there is, I even treat grief as happiness.

قید مذہب سے جو رہے آزاد نہیں ممکن وہ ملک ہو برباد ٹکڑے ہوتی ہے اس سے جمعیت قومیت اس سے بوتی ہے نا شاد

क़ैद ए मज़हब से जो रहे आज़ाद नहीं मुमिकन वो मुल्क हो बरबाद दुकड़े होती है इस से जमीअत क़ौमिअत इस से होती है नाशाद

Qaid e mazhab se jo rahe aazaad Nahin mumkin woh mulk ho barbaad Tukade hoti hai is se jamiat Qaumiat is se hoti hai naashaad

That which is free from the bonds of religion,
Such a nation does not get itself destroyed.
It is religion that breaks all social and cultural ties
And causes everyone to feel distressed.

امڈا ہوا بادل شب گیسو پہ نثار جذبات کا پھیلاؤ جوانی کا ابھار آنکھوں میں ٹپکتے ہوئے انگور کا رس گالوں پہ دمکتے ہوئے پھولوں کا نکھار

उमड़ा हुआ बादल शब ए गेसू पे निसार जज़्बात का फैलाव जवानी का उभार आँखों में टपकते हुए अँगूर का रस गालों पे दमकते हुए फूलों का निखार

Umdaa huaa baadal shab e gesuu pe nisaar Jazbaat kaa phailaao jawaanii kaa ubhaar Aankhon mein tapakte hue angoor kaa ras Gaalon pe damakte hue phoolon kaa nikhaar

The effusive clouds emulate her long sprayed hair;
Her youth arouses and stokes desires;
Her eyes, as though brimming with wine;
Her cheeks aglow as if brightly embloomed.

سنگم پہ طلوع صبح مستی کا سماں! اٹھکیلیاں کرتی ہوئی امواج رواں آکاش پہ بجھتے ہوئے تاروں کے چراغ سورج کی بڑھاتا ہوا لوحسن جواں

संगम पे तुल्लू ए सुबह मस्ती का समाँ अठखेलियाँ करती हुई अम्वाज ए रवाँ आकाश पे बुझते हुए तारों के चिराग़ सूरज की बढ़ाता हुआ लौ हुस्न ए जवाँ

Sangam pe tulluu e subah mastii kaa samaan Athkheliyaan kartii huii amvaaz e rawaan Aakaash pe bujhte hue taaron ke chiraagh Suraj kii badhaataa huaa lau husn e jawaan

At the confluence of rivers is the morning madness.

River-waters in lively waves ripple along.

Up in the sky the stars are gradually fading away;

And a beautiful Dawn rises, glorifying the Sun.

سورج کی کرن سے آب سنگم روشن چپو کی صدا سے تال اور سم روشن جو نور شباب پھوٹ پڑنے کو ہے بھیگی ہوئی ساری سے ہے کم کم روشن

सूरज की किरण से आब ए संगम रोशन चपू की सदा से ताल और सम रोशन जो नूर ए शबाब फूट पड़ने को है भीगी हुई साड़ी से है कम कम रोशन

Suraj kii kiran se aab e sangam roshan Chapuu kii sadaa se taal aur sam roshan Jo nuur e shabaab phuut padne ko hai Bhiigii huii saree se hai kam kam roshan

At the confluence, the sunlight lights up the water Keeping its beat with them are the swinging oars — That brilliance, the light of life now about to burst — Diffused it stays covered by her wet clinging attire.

بکھری ہوئی زلفوں میں گل تر کی مہک بہکی ہوئی آنکھوں میں ستاروں کی چمک احساس شباب سے دھڑکتا ہوا دل بھیگی ہوئی ساری میں شراروں کی لیک

बिखरी हुई ज़ुल्फ़ों में गुल ए तर की महक बहकी हुई आँखों में सितारों की चमक अहसास ए शबाब से धड़कता हुआ दिल भीगी हुई साड़ी में शरारों की लपक

Bikhrii huii zulfon mein gul e tar kii mahak Behkii huii aankhon mein sitaaron kii chamak Ahsaas e shabaab se dhadaktaa huaa dil Bheegii huii saree mein sharaaron kii lapak

The fragarance of flowers from her unkempt locks;
The starry twinkle on her wayward eyes;
Her heart beats faster when greatly aroused
Her moistened saree throws sparkles around.

مہندی رچے ہاتہ سرخ چوڑے کی کھنک ماتھے یہ حیا کے کھانے پھولوں کی دمک گٹه جوڑا کئے کھڈی ہے گوری جل میں کہتی ہے "رہے سہاگ ہوں میں جب تک"

मेहँदी रचे हाथ सुर्ख़ चूड़े की खनक माथे पे हया के खिलते फूलों की दमक गठ जोड़ा किये खड़ी है गौरी जल में कहती है रहे सुहाग हूँ मैं जब तक

Mehndi rache haath surkh chuude kii khanak Maathe pe hayaa ke khilte phoolon kii damak Gath jodaa kiye khadii hai gaurii jal mein Kahtii hai rahe suhaag huun main jab tak

Henna on her palms, red bangles jingling; Nature's flowers shine on her forehead; She stands in the waters with her hair knotted; Says she will remain married forever.

شقاف فضایں گنگناتی لہریں انگڈایاں لیتی وہ کنول کی شاخیں اک خاص حیا کے ساتہ رس کی پتلی اتری ہے نہانے پاک سنگم جل میں

शफ़फ़ाफ़ फ़ज़ाएँ गुनगुनाती लहरें अंगड़ाईयाँ लेती कँवल की शाखें इक ख़ास हया के साथ रस की पुतली उतरी है नहाने पाक संगम जल में

Shafaaf fazaaen gungunaatii laharen Angdaaiaan letii kanwal kii shaakhen Ik khaas hayaa ke saath ras kii putalii Utarii hai nahaane paak sangam jal mein

The pleasant, clean air; soft sounds of waves;
Lotus stems stretching out to the sun;
In her unique shyness, a doll of passion
Steps in to bathe in the pure confluence of waters.

پلکوں کے طویل اور بوجھل سائے نینوں کے دیوں سے نور ہستی پائے وہ نرم بدن کا لمس وہ حسن شباب سنگم کی روانیوں کو نیند آ جائے

पलकों के तवील और बोझल साए नैनों के दियों से नूर हस्ती पाए वो नर्म बदन का लमस वो हुस्न ए शबाब संगम की रवानिओं को नींद आ जाए

Palkon ke taviil aur bojhal saae Nainon ke diyon se nuur hastii paae Woh naram badan kaa lamas woh husn e shabaab Sangam kii rawaaniyon ko neend aa jaae

Dusk-laden eyes burdened by tall shadows; From their light is lit-up the entire world and life — And the sight of her sensual and youthful beauty, Lulls the choppy waters of the confluence.

بارش ہے کہ ہوتی ہی چلی جاتی ہے حسرت دیدار کی رہی جاتی ہے اے ساقی مست میری جانب بھی بڑھا وہ آگ پیالوں میں جو پی جاتی ہے

बारिश है कि होती ही चली जाती है हसरत दीदार की रही जाती है ऐ साक़ी ए मस्त मेरी जानिब भी बढ़ा वो आग प्यालों में जो पी जाती है

Baarish hai ki hotii hii chalii jaatii hai Hasrat diidaar kii rahii jaatii hai Ae saqii e mast merii jaanib bhii badhaa Woh aag pyaalon mein jo pii jaatii hai

The rain keeps falling, without any respite.

Now, I hold no more hopes of seeing her.

O Saqi inebritous! Serve unto me also

That fire which is sipped from your cups.

مستی سی فضا میں چھا گئی ہو جیسے لو شمع کی تھرتھرا گئی ہو جیسے تکتے ہوئے راستہ کسی مہ رو کا دیوانے کو نیند آگئی ہو جیسے

मस्ती सी फ़ज़ा में छा गई हो जैसे लौ शम्मा की थरथरा गई हो जैसे तकते हुए रास्ता किसी मह रू का दीवाने को नींद आ गई हो जैसे

Mastii sii fazaa mein chhaa gaii ho jaise Lau shammaa kii thartharaa gaii ho jaise Takte hue raastaa kisii maah ruu kaa Diiwaane ko neend aa gaii ho jaise

A strange kind of madness has charmed my world.

My hopes aflame they now shiver and shake;
I have waited too long for my love to return —

That I have gone to sleep in a foolish way.

گردوں پہ گھٹا تلی ہوئی ہے اب تک نشے میں فضا گھلی ہوئی ہے اب تک شب ختم ہوئی حسن کے شانوں پہ مگر زلفوں کی گرہ کھلی ہوئی ہے اب تک

गर्दू पे घटा तुली हुई है अब तक नश्शे में फ़ज़ा घुली हुई है अब तक शब ख़त्म हुई हुस्न के शानों पे मगर ज़ुल्फ़ों की गिरह खुली हुई है अब तक

Garduun pe ghataa tulii huii hai ab tak Nashshe mein fazaa ghulii huii hai ab tak Shab khatam huii husn ke shaanon pe magar Zulfon kii girah khulii huii hai ab tak

The sky is covered by dense clouds;
The atmosphere is intoxicated even now,
Although the evening has turned into night, I find
Her hair remain unknotted as before.

ہر سمت ہے موت اپنے پر پھیلائے بڑھتے چلے جاتے ہیں ڈرانے سائے کیا زیست کی قدر، وہ سمے آ پہنچا جب آنکہ میں فطرت کی بھی آنسوآئے

हर समत है मौत अपने पर फैलाए बढ़ते चले जाते हैं डरावने साए क्या ज़ीस्त की क़द्र , वो समय आ पहुंचा जब आँख में फ़ितरत की भी आँसू आए

Har samat hai maut apne par phailaae Badhte chale jaate hain daraane saae Kyaa ziist kii qadr, woh samay aa pahunchaa Jab aankh mein fitrat kii bhii aansuu aae

Death has spread its wings in all directions
Moving ahead are the frightening shadows;
If this be the kind of life one desires to live,
Then it is time for Nature to weep and shed tears.

پھیلا کے ترے حضور باہیں یارب لیتا ہے مقدر کی پناہیں یارب انسان ابھی تک ہے جہالت کا شکار دے اسکو بصیرت کی نگاہیں یارب

फैला के तेरे हज़्र बाहें या रब लेता है मुक़द्दर की पनाहें या रब इंसान अभी तक है जहालत का शिकार दे उसको बसीरत की निगाहें या रब

Phailaa ke tere hazuur baahen yaa rab Letaa hai muqqadar kii panaahen yaa rab Insaan abhii tak hai jahaalat kaa shikaar De usko basiirat kii nigaahen yaa rab

With arms spread out, he longingly pleads;
There being no other alternative he relies on fate;
Ignorance and delusion continue to afflict man,
Grant him the insight he badly needs.

اب مذہب و ملّت کا خدا ختم ہوا بے چارہ ضرورت کا خدا ختم ہوا دیتا تھا جو انسان کو جنّت کا فریب وہ دور جہالت کا خدا ختم ہوا

अब मज़हब ओ मिल्लत का ख़ुदा ख़त्म हुआ बेचारा ज़रूरत का ख़ुदा ख़त्म हुआ देता था जो इंसान को जन्नत का फ़रेब वो दौर ए जहालत का ख़ुदा ख़त्म हुआ

Ab mazhab o millat kaa khudaa khatam hua Bechaaraa zaruurat kaa khudaa khatam huaa Detaa thaa jo insaan ko jannat kaa fareb Woh daur e jahaalat kaa khudaa khatam huaa

God created by religion and its followers no longer exists;
That miserable God born out of necessity does not exist;
He who had for long befooled man
with promises of Paradise,
That God created by the ignorants does not exist.

دھوکا ہے، فریب ہے، ہستی کیا ہے بیگانگی ہوش ہے، تو مستی کیا ہے "ہے" اور "نہیں" کی کشمکش ہے ابدی انسان کی یہ وھم پرستی کیا ہے

धोका है, फ़रेब है, ये हस्ती क्या है बेगानगी होश है, तो मस्ती क्या है है और नहीं की कशमकश है अबदी इंसान की ये वहमपरस्ती क्या है

Dhoka hai, fareb hai, ye hastii kyaa hai Begaangii hosh hai, to mastii kyaa hai Hai aur nahiin kii kashmakash hai abadii Insaan kii ye vahamparastii kyaa hai

What else is life if it is not deception and fraud?
What else is intoxication if not indiscretion?
The issue of "is" and "is not" has
remained long unresolved
Adding to man's apprehensions and many doubts.

اپنے ہیں پرائ، دوستی دھوکا ہے ہر سر میں یہی جنوں، یہی سودا ہے مذہب ہی وہ کیا جس کی ہو ایسی تعلیم انسان کو انسان سے ڈر لگتا ہے

अपने हैं पराए, दोस्ती धोका है हर सर में यही जुनूँ, यही सौदा है मज़हब ही वो क्या जिस की हो ऐसी तालीम इंसान को इंसान से डर लगता है

Apne hain paraae, dostii dhokaa hai Har sar mein yahii junuun, yahii saudaa hai Mazhab hii woh kyaa jis kii ho aisii taaliim Insaan ko insaan se dar lagtaa hai

Those who were once ours, are strangers now;
This disturbing thought agitates the mind.
What kind of faith is that which teaches
All men to fear their fellow-beings?

مرجھانے کو گلشن میں کلی کھلتی ہے کھونے کو سمندر سے ندی ملتی ہے روتا ہوں تو ہوتی ہے شگفتہ خاطر ہنستا ہوں تو کائنات دل ہلتی ہے

मुरझाने को गुलशन में कली खिलती है खोने को समुन्दर से नदी मिलती है रोता हूँ तो होती है शगुफ़्ता ख़ातिर हँसता हूँ तो कायनात ए दिल हिलती है

Murjhaane ko gulshan mein kalii khiltii hai Khone ko samundar se nadii miltii hai Rotaa huun to hotii hai shaguftaa khaatir Hanstaa huun to kaaynaat e dil hiltii hai

The bud blooms in the garden to wither away.

The river flows into the sea to lose itself.

When I weep I am received by each one and all

And when I laugh the world shudders in fear.

آزاد ہوئے تھے کہ جنوں نے گھیرا ڈالا غم و اندوہ نے ہر سو ڈیرا تہذیب کو قربان کیا مذہب پر کچہ اس میں مرا قصور ہے کچہ تیرا

आज़ाद हुए थे कि जुनूँ ने घेरा डाला गम ओ अंदोह ने हर सू डेरा तहज़ीब को क़ुरबान किया मज़हब पर कुछ इस में मेरा क़सूर है कुछ तेरा

Aazaad hue the ki junuun ne gheraa Daalaa gham o andoh ne har suu deraa Tahziib ko qurbaan kiyaa mazhab par Kuchh is mein mera qasuur hai kuchh teraa

In freedom we were engulfed by madness.

Then sorrow and grief began to extend their sway.

Morality was sacrificed on the altar of faith.

Both you and I must share the blame.

آفات سے ہم نہیں ہیں ڈرنے والے ظلمات سے ہم نہیں ہیں ڈرنے والے گردش میں زمیں و آسماں ہیں پیہم دن رات سے ہم نہیں ہیں ڈرنے والے

आफ़ात से हम नहीं हैं डरनेवाले ज़ुल्मात से हम नहीं हैं डरनेवाले गर्दिश में ज़मीं ओ आसमाँ हैं पैहम दिन रात से हम नहीं हैं डरनेवाले

Aafaat se ham nahiin hain darnewaale Zulmaat se ham nahiin hain darnewaale Gardish mein zamiin o aasmaan hai paiham Din raat se ham nahiin hain darnewaale

We will not fear calamities when they come; We will not be afraid of darkness when it comes; The earth and cosmos continue to remain there And we are not scared by days and nights.

زندگی کیا ہے کوئی کیا سمجھے آگہی کیا ہے کوئی کیا سمجھے آدمی جب نظر نہیں آتا آدمی کیا ہے کوئی کیا سمجھے

ज़िन्दगी क्या है, कोई क्या समझे आगही क्या है, कोई क्या समझे आदमी जब नज़र नहीं आता आदामी क्या है, कोई क्या समझे

Zindagii kyaa hai, koii kyaa samjhe Aagahii kyaa hai, koii kyaa samjhe Aadamii jab nazar nahiin aataa Aadamii kyaa hai, koii kyaa samjhe

Who can understand the meaning of Life?
Who can understand what awareness is?
If man is not to be seen anywhere any more,
Then how can one understand what he is?

ساقیا مجہ کو ساغر مے دے جس کی قیمت نہیں ہے وہ شے دے بدلیاں گھر کر آئی ہیں سر کوہ تیری آنکھوں میں جو بھری ہے دے

साक़िया मुझ को सागर ए मय दे जिस की क़ीमत नहीं है वो शय दे बदलियाँ घिर कर आई हैं सर ए कोह तेरी आँखों में जो भरी है, वो दे

Saaqiiaa mujh ko saaghar e mai de Jis kii qiimat nahiin hai woh shai de Badliiyaan ghir kar aaii hain sar e koh Terii aankhon mein jo bharii hai, who de

Give me your cup that is filled with wine, Fill it with that which cannot be priced; Dark clouds have gathered atop the hills Give me the thing which fills your eyes.

چاندنی رات دامن دریا ڈوب کر پھر ابھار کشتی کا اور کشتی میں وہ ہیں میرے ساته سوچتا ہوں کہ آج کیا ہوگ

चांदनी रात दामन ए दरिया इब कर फिर 5भार किश्ती का और किश्ती में वो हैं मेरे साथ सोचता हूँ कि आज क्या होगा

Chaandanii raat daaman e dariyaa Duub kar phir ubhaar kishtii kaa Aur kishtii mein woh hain mere saath Sochtaa huun ki aaj kyaa hogaa

The moonlit night, the river's depth;
The rise and the fall of the boat adrift;
And there beside me you are in this boat —
I do not know what will happen today!

شب غم پر امید ہوتی ہے دل تڑپتا ہے آنکه روتی ہے تارے مجه سے کلام کرتے ہیں چاندنی میرے ساته سوتی ہے

शब ए ग़म पुर उम्मीद होती है दिल तड़पता है आँख रोती है तारे मुझ से कलाम करते हैं चांदनी मेरे साथ सोती है

Shab e gham pur ummiid hotii hai Dil tadaptaa hai aankh rotii hai Taare mujh se kalaam karte hain Chaandani mere saath sotii hai

My night of sorrow is full of hope;
Though tormented I am, my eyes do weep.
But then the stars are there to converse with me;
And with me the moonlight goes to sleep.

بے خودی میں اسیر رہتا ہوں غم کو شادی سمجہ کے سہتا ہوں لوگ جس کو فراق کہتے ہیں میں اسی کو وصال کہتا ہوں

बेख़ुदी में असीर रहता हूँ गम को शादी समझ के सहता हूँ लोग जिस को फ़िराक़ कहते हैं मैं उसी को विसाल कहता हूँ

Bekhudii mein asiir rahtaa huun Gham ko shaadii samajh ke sahtaa huun Log jis ko firaq kahte hain Main usii ko visaal kahtaa huun

I am a prisoner of my own ecstacy,
I bear my grief very cheerfully.

That state which people call separation
I call it the state of unity.

انجم و ماہ کہاں تک دیکھوں اثر آہ کہاں تک دیکھوں کب تک آؤ گے یہ معلوم تو ہو اس طرح راہ کہاں تک دیکھوں

अन्जुम ओ माह कहाँ तक देखूँ असर ए आह कहाँ तक देखूँ कब तक आओगे ये मालुम तो हो इस तरह राह कहाँ तक देखूँ

Anjum o maah kahaan tak dekhuun Ashar e aah kahaan tak dekhuun Kab tak aaoge ye maaluum to ho Is tarah raah kahaan tak dekhuun

How long should I gaze at the Moon and the stars?

How long should I bear with the laments?

When would you return this I must be told?

How long should I wait for you to pass by?

میری آنکھوں کا نور چھین لیا میرے دل کا سرور چھین لیا بہت اچھا کیا فرشتہ موت آدمی کا غرور چھین لیا

मेरी आँखों का नूर छीन लिया

मेरे दिल का सरूर छीन लिया

बहुत अच्छा किया फ़रिश्ता ए मौत

आदमी का गुरूर छीन लिया

Merii aankhon kaa nuur chhiin liyaa Mere dil kaa saruur chhiin liyaa Bahut achhaa kiyaa farishtaa e maut Aadamii ka gharuur chhiin liyaa

You have stolen from my eyes their power of sight And erased all pleasant feelings that eased my heart.

I am grateful to you, O Messenger of Death!

You have snatched from man his sense of pride.

چاند اب بھی طلوع ہوتا ہے دل میں رومان غم سموتا ہے تو نہیں تو بغیر تیرے یہاں چین کی نیند کون سوتا ہے

चाँद अब भी तुल्लू होता है
दिल में रुमान ए गम समोता है
तू नहीं तो बगैर तेरे यहाँ
चैन की नींद कौन सोता है

Chaand ab bhii tulluu hota hai
Dil mein ruumaan e gham samotaa hai
Tuu nahiin to baghair tere yahaan
Chain kii niind kaun sotaa hai

The Moon even now continues to rise
Reviving in my heart many old and pleasant pains;
You are not here and in your absence
Who can enjoy a peaceful sleep?

پھول بننے سے پیشتر جو کلی تاب ہستی نہ لا کے مرجھائی وہ بھی گلشن کی خاک رنگیں پر اپنا ننھا نشان چھوڈ گئی

फूल बनने से पेशतर जो कली ताब ए हस्ती न ला के मुरझाई वो भी गुलशन की ख़ाक ए रंगीं पर अपना नन्हा निशान छोड़ गई

Phuul banane se peshtar jo kalii Tab e hastii na laa ke murjhaaii Woh bhii gulshan kii khaak e rangiin par Apnaa nanhaa nishaan chhod gaii

That tiny bud before blossoming to flower
Has withered unable to cope with life;
But upon the garden's dusty floor it has left
Its tiny imprint for everyone to see.

سورج کی کرن سے بزم امکاں روشن پرتو سے بہار کے گلستاں روشن بالکل ایسے ہی اے اسیر دانش ہے شمع جنوں سے عقل انساں روشن

सूरज की किरण से बज़म ए इम्काँ रोशन परतौ से बहार के गुलिस्ताँ रोशन बिलकुल ऐसे ही ऐ असीर ए दानिश है शम्मा जुनूँ से अक़ल ए इन्सां रोशन

Suraj kii kiran se bazm e imkaan roshan Partaun se bahaar ke gulistaan roshan Bilkul aise hii ae asiir e daanish Hai shammaa junuun se aqal e insaan roshan

The whole world is lit by the rays of the Sun.

And spring has made the rose-garden bright with blooms;

Likewise the one who is perceptive and discerning,

He will find all conscious minds fully awake, aglow.

نا محرم حرماں رہیں توبہ توبہ آنکھوں سے نہ آنسو بہیں توبہ دم روز ازل سے دل کا بھرنے والے الفت کو حماقت کہیں توبہ توبہ

ना महरम ए हरमाँ रहें तोबा तोबा आँखों से न आँसू बहें तोबा तोबा दम रोज़ ए अज़ल से दिल का भरनेवाले उल्फ़त को हिमाक़त कहें तोबा तोबा

Naa mahram e harmaan rahen tobaa tobaa Aankhon se na aansuu bahen tobaa tobaa Dam roz e azal se dil kaa bharnewaale Ulfat ko himmaaqat kahen tobaa tobaa

Unaffected by despondency, how can one ever be?
The eyes, they do not shed tears, how can that be?
Those who from the very beginning
have relied on their hearts,
To them love appears foolish, how can this be?

منہ اشکوں سے دھونا بھی نہ آیا مجه کو دامن کو بھگونا بھی نہ آیا مجه کو بیداد جہاں سہہ گیا بنستے بنستے روتا ہوں کہ رونا بھی نہ آیا مجه کو

मुंह अश्कों से धोना भी न आया मुझको दामन को भिगोना भी न आया मुझको बेदाद ए जहाँ सह गया हँसते हँसते रोता हूँ कि रोना भी न आया मुझको

Munh ashkon se dhonaa bhii na aayaa mujhko Daaman ko bhigonaa bhii na aayaa mujhko Bedaad e jahaan sah gayaa hanste hanste Rotaa huun ki ronaa bhii na aayaa mujhko

I have not learnt how to wash my face with tears,
I have not learnt how to wet my shirt,
I have willingly borne all kinds of torments with a smile;
But I weep for I do not know how to shed my tears.

تمہید ہی انتہا فسانے کی ہے یہ رسم قدیم کھونے پانے کی ہے ہستی ہے میرا وجود آنا میرا دلیل جانے کی ہے

तम्हीद ही इन्तेहा फ़साने की है ये रस्म ए क़दीम खोने पाने की है हस्ती है नेस्ती, अदम मेरा वजूद आना मेरा दलील जाने की है

Tamhiid hii intehaa fasaane kii hai Ye rasm e qadiim khone paane kii hai Hastii hai nestii, adam meraa wajuud Aanaa meraa daliil jaane kii hai

The end of a tale is in its preamble, I have been told;
And the ancient rite of losing and gaining is still in vogue.
Being is Not-being and Nothingness is my Self,
And my arrival indicates that depart I will.

آواز جنوں فتنہ فریاد سہی اخلاص و وفا کی داد، بیداد سہی رکھتا ہوں نگاہ اپنے مستقبل پر ماضی مرے امروز کی بنیاد سہی

आवाज़ ए जुनूँ फ़ितना ए फ़रयाद सही अख़लास ओ वफ़ा की दाद, बेदाद सही रखता हूँ निगाह अपने मुस्तक़बिल पर माज़ी मेरे इमरोज़ की बुनियाद सही

Aawaaz e junuun fitnaa e faryaad sahii Akhlaas o wafaa kii daad bedaad sahii Rakhtaa huun nigaah apne mustqabil par Maazii mere imroz kii buniyaad sahii

The frenzied cry could be the mischievous part of a plea; Love and affection could have attracted iniquity in praise; But concerned I ask- what will become of me When I know upon the past is my future based?

تدبیر کا ہر رنگ نکھارا میں نے تقدیر کی زلفوں کو سنوارا میں نے دیر اور حرم سے بچ کے اے معبد حسن خوش ہوں کہ لیا تیرا سہارا میں نے

तदबीर का हर रंग निखारा मैंने तक़दीर की ज़ुल्फ़ों को सँवारा मैंने दैर और हरम से बचके ए माबद ए हुस्न ख़ुश हूँ कि लिया तेरा सहारा मैंने

Tadbiir kaa har rang nikhaaraa maine Taqdiir kii zulfon ko sanwaaraa maine Dair aur haram se bachke ae maabad e husn Khush huun ki liyaa teraa sahaaraa maine

By attempting and having glorified all kinds of works,
Succeeded I have in shaping the course of life.
Instead of visiting a monastery or a hallowed site
I am glad that in the Temple of Love I have found refuge.

تقدیر سے تدبیر کا سودا کر لوں انسان کی قوتوں کو یک جا کر لوں اے نور سحر، بڑھتے ہوئے سیل حیات چھپتے ہوئے کر لوں

तकदीर से तदबीर का सौदा कर लूँ इंसान की क़ुवतों को यकजा कर लूँ ऐ नूर ए सहर, बढ़ते हुए सील ए हयात छुपते हुए तारों का तमाशा कर लूँ

Taqdiir se tadbiir kaa saudaa kar luun Insaan kii quwaton ko yakjaa kar luun Ae nuur e sahar, badhte hue siil e hayaat Chhupte hue taaron kaa tamaashaa kar luun

Let me barter my fate in exchange of works to be done,
Let me regroup my strength and the zeal.
O Morning Light! O Advancing flow of life!
Let me watch the stars slowly dim and hide.

چلتا ہے تو آندھیوں پہ بن آتی ہے رکتا ہے تو کائنات تھم جاتی ہے یہ تیرا ہی جذبہ عمل ہے اے دل تدبیر جو تقدیر سے ٹکراتی ہے

चलता है तो आँधियों पे बन आती है रुकता है तो कायनात थम जाती है ये तेरा ही जज़्बा ए अमल है ऐ दिल तदबीर जो तक़दीर से टकराती है

Chaltaa hai to aandhiyon pe ban aatii hai Ruktaa hai to kaaynaat tham jaatii hai Ye teraa hii jazbaa e amal hai ae dil Tadbiir jo taqdiir se takraatii hai

When you move even the storm feels threatened;
When you stop, the whole universe calms down.
It is your intense determination, O heart of mine!
That incites the confrontation between action and fate.

ہنگام سحر رات کے ساۓ سمٹے نور اور ضیا کے چشمے پھوٹے، پھیلے رقاصہ زیست لے کر انگڑائی اٹھی نغموں نے مچائی دھوم، غنچے چٹکے

हँगाम ए सहर रात के साए सिमटे नूर और ज़िया के चश्मे फूटे, फैले रक़ासा ए ज़ीस्त ले कर अँगड़ाई उठी नगमों ने मचाई धूम, गुँचे चटके

Hangaam e sahar raat ke saae simte Nuur aur zia ke chashme phuute, phaile Raqaasaa e ziist le ke angdaaii uthii Naghmon ne machaaii dhuum, gunche chatke

At daybreak the night refolds its darkness; And the light with its brightness begins to spread. Life, having awakened gracefully stretchs itself; Sweet melodies float in and the flowers smile.

یوں عقدے حیات کے کہیں کھاتے ہیں؟
بے سعی و عمل کبھی نہیں کھاتے ہیں
اٹھتی ہے جہاں حسن کے چہرے سے نقاب
اسرار شباب کے وہیں کھاتے ہیں

यूँ अक़दे हयात के कहीं खुलते हैं? बे सई ओ अमल कभी नहीं खुलते हैं उठती है जहां हुस्न के चेहरे से नक़ाब असरार शबाब के वहीं खुलते हैं

Yuun aqade hayaat ke kahiin khulte hain? Be saii o amal kabhii nahiin khulte hain Uthtii hai jahaan husn ke chehare se naqaab Asraar shabaab ke vahiin khulte hain

Can the knots of Life be untied?
One may try through willful efforts;
Only when the veil covering the face is finally lifted
That Beauty reveals the secrets of its prime.

بادہ میں متاع ہوش گھولی ہے کبھی اشکوں سے جبین شوق دھولی ہے کبھی ہر ذرے میں صد ہزار سورج روشن اے طالب دید آنکہ کھولی ہے کبھی؟

बादा में मताए होश घोली है कभी अश्कों से जबीन ए शौक़ धोली है कभी हर ज़र्रे में सद हज़ार सूरज रोशन ऐ तालिब ए दीद आँख खोली है कभी

Baadaa mein mataae hosh gholii hai kabhii Ashkon se jabiin e shauq dholii hai kabhii Har zarre mein sad hazaar suraj roshan Ae taalib e diid aankh kholii hai kabhii

Have you ever mixed the essence of sobriety in wine?
Or wiped your forehead with tears you had shed?
Each spark of a burning fire represents one thousand suns.
O, who wants to see! Have you ever opened your eyes?

سوچتا ہوں کہ قسمت انساں
بے بسی اور بندگی کیوں ہے؟
شوق و امید کے تلاطم میں
موت انجام زندگی کیوں ہے؟

सोचता हूँ कि क़िस्मत ए इन्सां बेबसी और बन्दगी क्यूँ है? शौक़ ओ उम्मीद के तलातुम में मौत अन्जाम ए ज़िन्दगी क्यूँ है?

Sochta huun ki qismat e insaan Bebasi aur bandagii kyuun hai Shauq o ummiid ke talaatum mein Maut anjaam e zindagii kyuun hai

I wonder as to why man is what he is seen to be.

A weak and a helpless being struggling with fate;

Caught in the viciousness of hopes and wants —

Why is death to him the end of life?

منزلیں ہیں ابھی تو اور بہت ایک منزل کو پالیا بھی تو کیا دل میں ہے درد کی کسک باقی تجہ کو اپنا بنا لیا بھی تو کیا

मंज़िलें हैं अभी तो और बहुत एक मंज़िल को पा लिया भी तो क्या दिल में है दर्द की कसक बाक़ी तुझे अपना बना लिया भी तो क्या

Manzilen hain abhii to aur bahut Ek manzil ko paa liyaa bhii to kya Dil mein hai dard kii kasak baaqii Tujhe apna banaa liyaa bhii to kya

A great deal is yet to be achieved;
One single gain does not suffice;
There is a pain still lurking somewhere in my heart
Even though I love you and you have always been mine.

اے دوست، بتایں کیا، کہاں ہم پہنچے پہنچا نہ کوئی وہاں، جہاں ہم پہنچے سوتے میں کبھی جہاں پہنچتا تھا خیال بیدار ہوئے جب تو وہاں ہم پہنچے

ऐ दोस्त बताएं क्या, कहाँ हम पहुंचे पहुंचा न कोई वहाँ, जहाँ हम पहुंचे सोते में कभी जहाँ पहुंचता था ख़याल बेदार हुए जब तो वहाँ हम पहुंचे

Ae dost bataaen kyaa, kahaan hum pahunche Pahunchaa na koii vahaan, jahaan hum pahunche Sote mein kabhii jahaan pahunchtaa thaa khayaal Bedaar hue jab to vahaan hum pahunche

How can I tell you where I have reached?
I have reached there where no one can reach;
There where thoughts reach when we sleep,
When fully wake, there I have reached.

ہر روز نیا گناہ کرتا ہوں میں ہر جادہ عصیاں سے گزرتا ہوں میں مرنے کا مجھے خوف نہیں ہے لیکن اعمال کے انجام سے ڈرتا ہوں میں

हर रोज़ नया गुनाह करता हूँ मैं हर जादाह ए इसियाँ से गुज़रता हूँ मैं मरने का मुझे खौफ़ नहीं है लेकिन ऐमाल के अन्जाम से डरता हूँ मैं

Har roz nayaa gunaah kartaa huun main Har jaadaah e isiyaan se guzartaa huun main Marne kaa mujhe khauf nahiin hai lekin A'maal ke anjaam se dartaa huun main

Every day I commit a new sin;
Every day I retrace many sinful paths.
I fear not death but even then I am
Afraid of the outcome of my own misdeeds.

پردہ رخ گیتی سے الثنا ہے مجھے ہر نور سے، ظلمت سے نمٹنا ہے مجھے اے پیر مغاں، بادہ رنگیں کی قسم آخر تیری جانب ہی بلٹنا ہے مجھے

पर्दा रुख़ ए गीती से उलटना है मुझे हर नूर से ज़ुल्मत से निमटना है मुझे ऐ पीर ए मुगाँ, बादा ए रंगीं की क्सम आख़िर तेरी जानिब ही पलटना है मुझे

Parda rukh e giitii se ulatna hai mujhe Har nuur se zulmat se nimatnaa hai mujhe Ae Peer e mughaan, badaa e rangiin ki qasam Aakhir terii jaanib hii palatnaa hai mujhe

The shroud that covers my world I must remove;
The darkness and the light they are here to roost.
O Tavern-keeper! I swear by the wine you serve
I shall surely return to your folds one day.

ہمسایہ جسے اپنا سمجھتے تھے ہم ماتے تھے شب و روز محبّت سے ہم دشمن ہے وہی آج ہمارا تو بھی قایل نہیں جذبات عداوت کے ہم

हमसाया जिसे अपना समझते थे हम मिलते थे शब ओ रोज़ मुहब्बत से हम दुश्मन है वही आज हमारा तो भी कायल नहीं जज़्बात ए अदावत के हम

Humsayaa jise apna samajhte thae hum Milte thae shab o roz muhabbat se hum Dushman hai vahii aaj humaaraa to bhii Qaayal nahiin jazbaat e adaavat ke hum

He who we thought was our faithful friend,
And whom we had always met affectionately;
He has this day become our foe but then
Our conviction does not permit us to act similarly.

الفت کی حقیقت سے فسانہ بہتر یہ ہوش ہے تو ہوش گنوانا بہتر جس سے نہ شگفتہ ہو مرے دل کی کلی اس ہنسنے سے تو اشک بہانہ بہتر

उलफ़त की हक़ीक़त से फ़साना बहतर ये होश है तो होश गँवाना बहतर जिससे न शगुफ़्ता हो मेरे दिल की कली उस हँसने से तो अश्क बहाना बहतर

Ulfat kii haqiqat se fasaanaa behtar Ye hosh hai to hosh ganwaanaa behtar Jis se na shguftaa ho mere dil kii kalii Us hansne se to ashk bahaanaa behtar

Better to listen to the tale than talk of love;
If this be awareness, then I must lose it;
If that cannot make my heart rejoice freely
Better than such a laughter is to shed silent tears.

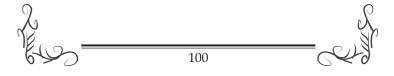

دے مے کہ ہے دو روز بہار ہستی دے مے کہ ہے دنیا میں بلندی، پستی دے مے کہ ہر اک ذرّہ ہو خورشید جمال دے مے کہ دوام ہو مزاق مستی

दे मय कि है दो रोज़ बहार ए हस्ती दे मय कि है दुनिया में बुलन्दी, पस्ती दे मय कि है हर ज़र्रा ख़ुरशीद जमाल दे मय कि दोआम हो मज़ाक़ ए मस्ती

De mai ki hai do roz bahaar e hastii De mai ki hai duniyaa mein bulandii, pastii De mai ki hai har zarraa khurshiid jamaal De mai ki doaam ho mazaaq e mastii

Pour me the wine, for the prime of life is brief;
Pour me the wine for the world is affected by rise and fall;
Pour me the wine for in each spark is the solar brilliance;
Pour me the wine so as to inebriate this world.

میں حال کی زلفوں کے فسانے بن لوں فردا کی ہواؤں کے ترانے سن لوں اے وقت ذرا تھم کہ کنار دل سے بھولے ہوئے رنگین زمانے چن لوں

में हाल की ज़ुल्फ़ों के फ़साने बुन लूँ फ़रदा की हवाओं के तराने सुन लूँ ऐ वक़्त ज़रा थम कि किनारे दिल से भूले हुए रंगीन ज़माने चुन लूँ

Main haal ki zulfon ke fasaane bun luun Fardaa kii hawaaon ke taraane sun luun Ae waqt zaraa tham ki kinaare dil se Bhuule hue rangiin zamaane chun luun

I have yet to tie sprayed strands of Present's tale;
I have yet to hear the sound of the nearing Future;
O Time! Do halt a while allowing me to pick up
The colorful lost memories from a corner of my heart.

الله ساقی میخانہ، مجھے جام پلا دیوانہ ہوں دیوانہ، مجھے جام پلا میں زہد و عبادت کی حدیں توڈ چکا کعبہ ہے نہ بت خانہ، مجھے جام پلا

उठ साक़ी ए मयख़ाना, मुझे जाम पिला दीवाना हूँ दीवाना, मुझे जाम पिला मैं ज़हद ओ इबादत की हदें तोड़ चुका काबा है न बुतख़ाना, मुझे जाम पिला

Uth saaqi e maikhaanaa, mujhe jaam pilaa Diiwaanaa huun diiwaanaa, mujhe jaam pilaa Main zahd o ibaadat kii haden tod chukaa Kaabaa hai na butkhaanaa, mujhe jaam pila

Get up, O Saqi, pour out your wine; I am struck by madness; do give me your wine; Having broken the barriers of abstinence and piety, There remains no place where I can worship.

ساقی ترے قربان، مجھے جام پلا مجہ پر ترا احسان، مجھے جام پلا انساں کی ترقی میں رہیں کیوں حائل یہ کفر، یہ ایمان، مجھے جام پلا

साक़ी तेरे क़ुरबान, मुझे जाम पिला मुझ पर तेरा अहसान, मुझे जाम पिला इन्सां की तरक्क़ी में रहें क्यूँ हाईल ये कुफ्र, ये ईमान, मुझे जाम पिला

Saqi tere qurbaan, mujhe jaam pilaa Mujh par teraa ahsaan, mujhe jaam pilaa Insaan kii taraqqii mein rahen kyuun haail Ye kufr, ye imaan, mujhe jaam pila

I'll die for you, O Saqi, give me the wine; I'm oblged to you, give me the wine; Why should man's progress be hindered By infidelity and faith? Pour me your wine.

سانچے میں خلا کے ہم نے گیندیں ڈھالیں مہر و مہ و انجم پہ کمندیں ڈالیں دھرتی نے، فلک نے، فلک نے ارتقا کی قسمیں کھالیں

सांचे में ख़ला के हम ने गेंदें ढालीं मेहर ओ माह ओ अंजुम पे कमन्दें डालीं धरती ने, फ़लक ने, नूर ने, ज़ुल्मत ने इन्सां के इर्तिक़ा की क़समें खा लीं

Sanche mein khalaa ke hum ne genden dhaaliin Mehr o ma o anjum pe kamanden daaliin Dhartii ne, falak ne, nuur ne, zulmat ne Insaan ke irtiqaa kii qasmen khaaliin

We have hurled many satellites in Space;
We have bridged the gap between heavenly objects;
The Earth, the Sky, the Light and the Darkness —
All of them have witnessed the evolution of Man.

مل جائے اگر خدا مجھے تو پوچھوں رندوں کے خلاف ہے ترا زاہد کیوں دوزخ بھی ترا ہے اور جنّت بھی تری چاہوں میں کسے اور نہ کسکو چاہوں

मिल जाए अगर ख़ुदा मुझे तो पूछूँ रिन्दों के ख़िलाफ़ है तेरा ज़ाहिद क्यूँ दोज़ख़ भी तेरा है जन्नत भी तेरी चाहूँ मैं किसे और न किसको चाहूँ

Mil jaae agar khudaa mujhe to puuchhun Rindon ke khilaaf hai teraa zaahid kyuun Dozakh bhii terii hai jannat bhii terii Chaahun main kise aur na kisko chaahun

If ever I happen to meet God I will ask
Why is the mystic against all drinkers of wine?
When Hell is God's and the Heaven as well,
Then what is there for me to choose and not to choose?

مانا کہ ہے چالاک لٹیر ا دشمن مانا کہ ہے بے باک لٹیر ا دشمن کم ہم بھی نہیں ہیں، جب اٹھایں گے قدم ہو جائے گا خاشاک لٹیر ا دشمن

माना कि है चालाक लुटेरा दुश्मन माना कि है बेबाक लुटेरा दुश्मन कम हम भी नहीं हैं, जब उठाएंगे क़दम हो जाएगा ख़ाशाक लुटेरा दुश्मन

Maana ke hai chaalaak luteraa dushman Maanaa ki hai bebaak luteraa dushman Kum hum bhi nahiin hain, jab uthaaenge qadam Ho jaaegaa khaashaak luteraa dushman

We accept our looter is a cunning enemy.

We accept he is daring and without remorse.

But do not for a moment underestimate our strength

because

That enemy of ours cannot survive our retorts.

محروم سرور جام ہونا تھا تجھے اک ہستی نا تمام ہونا تھا تجھے فطرت بھی ستم ظریف ہے اے زاہد حوروں کا مگر غلام ہونا تھا تجھے

महरूम ए सरूर ए जाम होना था तुझे इक हस्ती ए नातमाम होना था तुझे फ़ितरत भी सितमज़रीफ़ है ए ज़ाहिद हूरों का मगर गुलाम होना था तुझे

Mahruum e saruur e jaam honaa thaa tujhe Ik hasti e naatamaam honaa thaa tujhe Fitrat bhi sitamzariif hai ae zaahid Huuron kaa magar ghulaam honaa thaa tujhe

You were to remain for ever unebriated, this I knew.
And thus lead your life that cannot be called life.
Nature has been most unkind to you, O Zaahid!
Enslaved by celestial beings you are destined to live.

ہے صبح، نہیں رات، ذرا آنکه اٹھا اٹھتے ہیں حجابات، ذرا آنکه اٹھا انساں کی خدائی کا زمانہ آیا کیا بات ہے، کیا بات، ذرا آنکه اٹھا

है सुबह, नहीं रात, ज़रा आँख उठा उठते हैं हिजाबात, ज़रा आँख उठा इन्सां की ख़ुदाई का ज़माना आया क्या बात है क्या बात, ज़रा आँख उठा

Hai subah, nahiin raat, zaraa ankh uthaa Uthate hain hijaabaat, zaraa aankh uthaa Insaan kii khudaii kaa zamaanaa aayaa Kyaa baat hai kyaa baat, zaraa aankh uthaa

Wake up for it is no longer dark, a new day has dawned; Lifted are the covers that hide things from your view. Time is now ripe for divinity of man to take control, So open your eyes to behold a wonderous sight!

ظلمت کے بغیر نور پائے گا کہاں خوابوں کے حسیں قلعے بنائے گا کہاں دھرتی کی کشش سے بچ نکلنے والے جذب الفت سے بچ کے جائے گا کہاں

ज़ुल्मत के बगैर नूर पाएगा कहाँ ख़वाबों के हसीं क़िले बनाएगा कहाँ धरती की कशिश से बच निकलनेवाले जजब ए उलफ़त से बच के जाएगा कहाँ

Zulmat ke baghair nuur paaegaa kahaan Khawaabon ke hasiin qile banaaegaa kahaan Dhartii ki kashish se bach nikalnewaale Jazb e ulfat se bach ke jaaegaa kahaan

Without Darkness where will you find the all-revealing Light? How long will you continue to build castles in your dreams? In breaking free from Earth's grip you have succeeded — But can you ever escape from your blind devotion to Faith?

پڑ مردہ گلوں سے اپنا دامن بھر لوں بلبل کی حسیں موت کا ماتم کر لوں میں دور بہار کو تو کر لوں رخصت پھر دور خزاں کو بھی سر آنکھوں پر لوں

पज़मुर्दा गुलों से अपना दामन भर लूँ बुलबुल की हसीं मौत का मातम कर लूँ मैं दौर ए बहार को तो कर लूँ रुख़सत फिर दौर ए खिज़ां को सर आँखों पर लूँ

Pazmurdah gulon se apnaa daaman bhar luun Bulbul kii hasiin maut kaa maatam kar luun Main daur e bahaar ko to kar luun rukhsat Phir daur e khizaan ko sar aankhon par luun

Let me gather in my folds the withered blooms; And mourn the nightingale's wonderous demise. I have to bid farewell to spring that gave delight; Only then can I welcome the arrival of fall.

کنج خلوت میں نرم پٹوں سے چاندنی یوں نکھر کر آتی ہے جیسے سمٹی ہوئی عروس نو سر سے پا تک سنور کر آتی ہے

कुञ्ज ए ख़लवत में नर्म पतों से चाँदनी यूँ निखर कर आती है जैसे सिमटी हुई अरूस ए नो सर से पा तक सँवर कर आती है

Kunj e khalvat mein narm patton se Chaandanii yuun nikhr kar aatii hai Jaise simtii huii aruus e nau Sar se paa tak sanwar ke aatii hai

In the privacy of a grove from behind tender leaves;
The moonlight in its prime filters down to us
As if dressed up from head to toe it is
The shy bride waiting for her nuptial.

چاندنی رات کتنی دلکش ہے گنگناتے ہیں آسماں پہ نجوم جیسے آنچل سے حسن چھنتا ہو جیسے خوابوں کا قصّہ منظوم

चाँदनी रात कितनी दिलकश है
गुनगुनाते हैं आसमाँ पे नजूम
जैसे आँचल से हुस्न छनता हो
जैसे ख़वाबों का क़िस्सा ए मंज़ूम

Chaandani raat kitanii dilkash hai Gungunaate hain aasmaan pe najuum Jaise aanchal se husn chhantaa ho Jaise khawaabon kaa qissa e manzuum

The moonlit night, pleasant and gentle;
The stars in the sky are humming a tune.
Like the glimpse of my love hiding behind a thin veil;
Like the poetic presentation of my dreams come true,

پر سکون و خموش لمحوں میں یاد اب بھی کسی کی آتی ہے جیسے پر ہول تیرہ راتوں میں سنسنی دل میں تیر جاتی ہے

पुर सुक्न ओ ख़मोश लम्हों में याद अब भी किसी की आती है जैसे पुरहोल तीरह रातों में सनसनी दिल में तैर जाती है

Pur sukuun o khmosh lamhon mein Yaad ab bhii kisii kii aatii hai Jaise purhol tiirah raaton mein Sansanii dil mein tair jaatii hai

Often during the quiet and peaceful moments Whenever I happen to remember someone; Then during those very dark and fearsome nights A strange numbness affects my heart and soul.

چاندنی میں دھلی ہوئی دنیا ایسی ہے جیسے اک عجیب خیال جیسے گوشے میں زبن شاعر کے ایک نا دیدہ شکل کے خد و خال

चाँदनी में धुली हुई दुनिया
ऐसी है जैसे इक अजीब ख़याल
जैसे गोशे में ज़हन ए शायर के
एक नादीदा शकल के ख़द ओ ख़ाल

Chaandani mein dhulii huii duniyaa Aisii hai jaise ik ajeeb khayaal Jaise goshe mein zahan e shair ke Ek naadeeda shakal ke khad o khaal

Awash with moonlight the entire world appears
As though it is a strange contraption;
As though in one corner of a poet's mind
An unseen face begins to form.

بھوک جہد و عمل کا اک پیغام بھوک نعمت ہے آدمی کے لئے مٹ گئی یہ تو مٹ گئی دنیا بھوک زندہ ہے زندگی کے لئے

भूक जहद ओ अमल का इक पैग़ाम भूक नैमत है आदमी के लिए मिट गई ये तो मिट गई दुनिया भूक ज़िन्दा है आदमी के लिए

Bhuuk jahad o amal kaa ik paighaam Bhuuk naimat hai aadamii ke liye Mit gaii ye to mit gaii duniyaa Bhuuk zindaa hai aadamii ke liye

All efforts and actions are dictated by hunger. It is a divine blessing for us humans to treasure; If it is erased then the world is doomed to rot; Hunger stays alive for the sake of man.

آنکھوں سے اشک گرم کہاں تک بہائے تکمیل ذوق ہو چکی بس باز آئیے دنیا میں رہ کے دیکھئے دنیا کی محفلیں جنگل میں جا کے خاک نہ ہر سو اڈا ئیے

आँखों से अश्क ए गर्म कहाँ तक बहाइये तकमील ए ज़ौक हो चुकी बस बाज़ आइये दुनिया में रह के देखिये दुनिया की महफ़िलें जँगल में जा के ख़ाक न हर सू उड़ाइए

Aankhon mein ashk e garm kahaan tak bahaaiye Takmiil e zauq ho chukii bas baaz aaiye Duniyaa mein rah ke dekhiye duniyaa ki mehfilen Jangal mein jaa ke khaak na har suu udaaiye

How long do you intend to shed tears from your eyes? You have relished doing that but now desist you must; While living in this world be a part of its activity;

Do not wander about in places desolate.

صبح مشرق سے آفتاب آیا دور بیدار ہمرقاب آیا خواب غفلت سے آنکہ کھول ضیاء! دیکہ دنیا میں انقلاب آیا

सुबह मशरिक़ से आफ़ताब आया दौर ए बेदार हमरकाब आया ख़वाब ए ग़फ़लत से आँख खोल ज़िया! देख दुनिया में इंक़िलाब आया

Subah mashriq se aaftaab aayaa Daur e bedaar hamrakaab aayaa Khwaab e ghaflat se aankh khol Zia! Dekh duniyaa mein inqilaab aayaa

Each morning the Sun rises in the East.

Reawakening the activities that make up the world;

Cast aside your foolish dreams and carefully watch

The great upheaval that is yet to happen.

عاصیوں کی سزا یقینی ہے ہر مرض کی دوا یقینی ہے ہے ہے خدا کے یہاں اگر انصاف ظلم کی انتہا یقینی ہے

आसियों की सज़ा यक़ीनी है हर मरज़ की दवा यक़ीनी है है ख़ुदा के यहाँ अगर इन्साफ़ ज़ुल्म की इन्तेहा यक़ीनी है

Aasiyon kii sazaa yaqeenii hai Har maraz kii davaa yaqeenii hai Hai khudaa ke yahaan agar insaaf Zulm kii intehaa yaqeenii hai

There is the punishment for all those who sin; And there is a specified cure for every ill. If at all in the house of God justice prevails Then all injust acts must have an end.

ابر چھایا ہے آسماں پہ ضیاء اور کیف آفریں ہے باد صبا آرزویں ہیں اضطراب انگیز کیا بتاؤں کہ چاھتا ہوں کیا

अब्र छाया है आसमाँ पे ज़िया और कैफ़ आवरीं है बाद ए सबा आरज़्एँ हैं इज़्तिराब अंगेज़ क्या बताऊँ कि चाहता हूँ क्या

Abr chhayaa hai aasmaan pe zia Aur kaif aavariin hai baad e sabaa Aarzooen hain iztiraab angez Kyaa bataauun ki chaahataa huun kyaa

The sky is entirely covered with thick dark clouds;
The fragrance of the spring breeze intoxicates;
Ecstatic too are my awakened desires I treasure;
But unable I am to speak about what I need.

واقف عیش و غم شناسا ہے نور و ظلمت کا آئینہ سا ہے حامل وسعت و نشیب و فراز دل کی دنیا ہے

वाक़िफ़ ए ऐश ओ ग़म शनासा है नूर ओ ज़ुल्मत का आइना सा है हामिल ओ वूसत ओ निशेब ओ फ़राज़ दिल की दुनिया अजीब दुनिया है

Waaqif e aish gham shanaasaa hai Noor o zulmat kaa aainaa saa hai Haamil o vuusat o nisheb o faraaz Dil ki duniyaa ajeeb duniyaa hai

Acquainted with both the pleasant and the unpleasant And also reflecting the intricacy of darkness and light;
As the bearer of the vast expanse existing between extremes,

The heart presents itself as a strange world indeed.

بستی سے تعلق نہ رکھو کیا معنی ہستی سے تعلق نہ رکھو کیا معنی بادے کی تلاش میں رہو سرگرداں مستی سے تعلق نہ رکھو کیا معنی

बस्ती से तआलुक़ न रखो, क्या मआनी हस्ती से तआलुक़ न रखो, क्या मआनी बादे की तलाश में रहो सर गिर्दां मस्ती से तआलुक़ न रखो, क्या मआनी

Basti se taaluq na rakho, kyaa ma'anii Hasti se taaluq na rakho, kyaa ma'anii Baade kii talaash mein raho sar girdaan Masti se taaluq na rakho, kyaa ma'anii

You do not want to connect with the populated world;
You have also nothing to do with life;
While engaged in the search of wine to say,
You have nothing to do with intoxication, what does it
mean?

پھولوں کو مہکتے ہوئے پایا میں نے بلبل کو چہکتے ہوئے پایا میں نے جب آنکه کھلی تو سوز الفت سے ضیاء سینوں کو دہکتے ہوئے پایا میں نے

फूलों को महकते हुए पाया मैं ने बुलबुल को चहकते हुए पाया मैं ने जब आँख खुली तो सोज़ ए उलफ़त से ज़िया सीनों को दहकते हुए पाया मैं ने

Phoolon ko mahakte hue paayaa main ne Bulbul ko chahakte hue paayaa main ne Jab aankh khulii to soz e ulfat se Zia Siinon ko dahakte hue paayaa main ne

I have found the flowers exuding their heady fragrance; I have noticed the nightingales' chirping aloud; But when I awoke I found many a heaving bosoms ablaze With the heart-burning fire of uncontrollable grief!

پستی کو بلندی سے ملایا ہم نے ذروں کو جہاں تاب بنایا ہمنے اک جرعہ صہبائے بغاوت کی قسم تاروں سے حجاب نور اٹھایا ہم نے

पस्ती को बुलन्दी से मिलाया हम ने ज़र्रों को जहाँताब बनाया हम ने इक जुर्राए सहबाए बग़ावत की क़सम तारों से हिजाब ए नूर उठाया हम ने

Pastii ko bulandii se milaayaa hum ne Zarron ko jahaantaab banaayaa hum ne Ik jurrae sahbaae baghaawat kii qasam Taaron se hijab e noor uthaayaa hum ne

We have merged the low with the high;
We made tiny sparks light up the world;
We have dared to oppose all traditional bonds;
And lifted the veil of light to expose the stars.

تابندہ و روشن ہے جبین اردو خورشید ادب، ماہ مبین اردو گہوارہ ارتقاۓ تہذیب و ادب انداز و اداے دل نشین اردو

ताबिन्दा ओ रोशन है जबीन ए उर्दू ख़ुर्शीद ए अदब, माह ए मुबीन ए उर्दू गहवारा ए इरतका ए तहजीब ओ अदब अन्दाज़ ओ अदा ए दिलनशीन ए उर्दू

Taabindaa o roshan hai jabiin e Urdu Khurshiid e adab, maah e mubiin e Urdu Gahwaaraa e irtqaa e tahziib o adab Andaaz o adaa e dilnashiin e Urdu

Brightly lit up in its appearance is Urdu language. It is the Sun of literature and the Moon of clarity. It represents the evolution of etiquette and behavior, And of the delightful expression, style and grace.

جدھر بھی موڈ دے رخ وقت کی رفتار برحق ہے یہاں بھیڈن ہی بھیڈن ہیں، لکیری کی فقیری ہے مری آوارگی در اصل ہے پیغام آزادی کہ یا بندی اصولوں کی بہ انداز اسیری ہے

जिधर भी मोड़ दे रूख़ वक़्त की रफ़तार बरहक़ है यहाँ भीड़ें ही भीड़ें हैं, लकीरी की फ़क़ीरी है मेरी आवारगी दरअसल है पैग़ाम ए आज़ादी कि पाबंदी उसूलों की बा अंदाज़ ए असीरी है

Jidhar bhii mod de rukh waqt kii raftaar barhaq hai Yahaan bhiiden hii bhiiden hain, lakiirii kii faqiirii hai Merii aawaaragii darasal hai paighaam e aazaadii Ki paabandii usuulon kii baa andaaz e asiirii hai

In whichever direction it moves, Time maintains its pace.

And here in this much crowded place the traditional reigns;

My vagrancy in fact is an extension of my free-will;

In spite of the binding constraints that follow a rule.

چمکتا ریشمی ملبوس یا کهدر کا پیراہن بہانہ چاہئے کوئی مجھے تن ڈھانپنا تو ہے اٹھانا ہی پڑیگا، دھوپ ہو طوفان باراں ہو یہ بار زیست میری تبح نا زک پر گراں گو ہے

चमकता रेशमी मलबूस या खद्दर का पैराहन बहाना चाहिए कोई मुझे तन ढांपना तो है उठाना ही पडेगा, धूप हो तूफ़ान ए बारां हो ये बार ए ज़ीस्त मेरी तबेह नाज़ुक पर गिरां गो है

Chamaktaa reshamii malboos yaa khaddar kaa pairaahan Bahaanaa chaahiye koii mujhe tan dhaanpanaa to hai Uthaanaa hii padegaa, dhuup ho tufaan e baaraan ho Ye baar e ziist merii tabeh naazuk par giraan go hai

Whether my dress is made of silken or coarse cotton threads,
I need it to cover myself adequately.
Whether in blazing sunshine or in stormy weather it matters not
Bear I must all effects of life tenderly.

پھولوں کا نکھار ہے جوانی میری گلشن کی بہار ہے جوانی میری اے باد صبا تیری لطافت کی قسم مستی بکنار ہے جوانی میری

फूलों का निखार है जवानी मेरी
गुलशन की बहार है जवानी मेरी
ऐ बाद ए सबा तेरी लताफ़त की क़सम
मस्ती बकनार है जवानी मेरी

Phoolon kaa nikhaar hai jawaanii merii Gulshan kii bahaar hai jawaanii merii Ae baad e sabaa terii lataafat kii qasam Mastii bakanaar hai jawaanii merii

Like a flower in full bloom are my youthful days;
Like the bright garden in spring is my current young age;
O Breeze of Spring it is your pleasantness that has fanned
My youth into a full blown wild ecstasy!

گلشن میں غزلخواں ہے جوانی میری کہسار پہ رقصاں ہے جوانی میری ساحل بھی ہوئے ہیں اسکے آگے پامال اک موجہ طوفاں ہے جوانی میری

गुलशन में ग़ज़लख्वाँ है जवानी मेरी कुहसार पे रक़साँ है जवानी मेरी साहिल भी हुए हैं इसके आगे पामाल इक मौज ए तूफाँ है जवानी मेरी

Gulshan men ghazalkhwaan hai jawaanii merii Kuhsaar pe raqsaan hai jawaanii merii Saahil bhii hue hain iske aage paamaal Ik mauj e tufaan hai jawaanii merii

Like the song resonating in the garden is my youth,
Upon the hilltop it is found dancing with joy;
Neither a shore nor a coast can withstand its fury —
My youth is like a storm enraged and wild.

میخانہ ہستی کا سرور آزادی انسان کی عظمت کا شعور آزادی معلوم ہوا ضیاء یہ ہو کر آزاد ہے خوے غلامی کا غرور آزادی

मयख़ाना ए हस्ती का सरुर आज़ादी इंसान की अज़मत का शठर आज़ादी मालूम हुआ ज़िया ये हो कर आज़ाद है ख़ू ए गुलामी का ग़रूर आज़ादी

Maikhaanaa e hastii kaa saruur aazaadii Insaan kii azmat kaa shauur aazaadii Maalum huaa Zia ye ho kar aazaad Hai khuu e ghulaamii kaa gharuur aazaadii

Freedom is like being in a tavern drunk;
But it is a magnificent aspect of human wisdom.
Only after gaining freedom that I have learnt, Zia!
It is the antithesis of human slavish nature.

ہزاروں سال سے انساں اسیر ہستی ہے میں آج کیوں نہ طلسم جہاں کو توڈ ہی دوں اجل کو تابح فرماں مجھے بنانا ہے سڑی گلی ہوئی لاشوں کو اب جھنجھوڑ ہی دوں

हज़ारों साल से इन्सां असीर ए हस्ती है मैं आज क्यूँ न तिलस्म ए जहाँ को तोड़ ही दूँ अजल को ताबह ए फ़रमाँ मुझे बनाना है सड़ी गली हुई लाशों को अब झिंझोड़ ही दूँ

Hazaaron saal se insaan asiir e hastii hai Main aaj kyun na talism e jahaan ko tod hii duun Ajal ko taabah e farmaan mujhe banaanaa hai Sarhii galii huii laashon ko ab jhinjhod hii duun

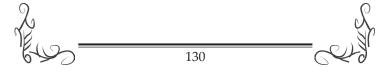
For past several years man has remained imprisoned by life.

Why should I not today break that spell cast by this world?

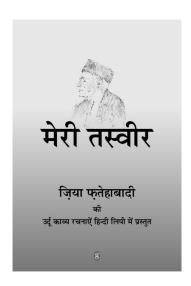
I have to make death obedient to given commands;

Why should I not shake up the rotting

corpses strewn everywhere?

Meri Tasveer by **Zia Fatehabadi**

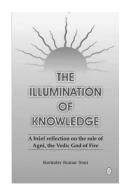
₹ 295

ज़िया ने अपनी शायरी के ज़रिए अच्छी क़दरों की इशाअत की है, उस में इज़हार-ए-कुव्वत भी है और लताफ़त भी, उनके यहाँ बयान-ए-शौक़ की बेबाकी के साथ इन्सानियत की हिनाबन्दी का नरम नरम अहसास भी है, उनके यहाँ जज़्बात की घनगरज नहीं है नफ़ासत और नज़ाकत है इसीलिए उन के लब-ओ-लहजे में दिलआसाई और मिठास है, और उनकी शायरी में पुरकारी और सरशारी है।

-डाक्टर ख़्वाजा अहमद फ़ारूकी

Other Books by

Ravinder Kumar Soni

₹ 295

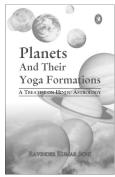
In India, the earliest literature is the Vedic literature, which is Sanskrit literature, whose earliest specimens reveal a very advanced state of development and which has greatly, influenced the world and all civilizations of the Old World. Sanskrit is the language of culture, it is very much a living language whose vocabulary and grammar, approach and construction, remains unsurpassed.

The Vedic literature comprises of the four Vedas and their auxiliary texts, which include the Upavedas, the Aranyakas, the Brahmanas, the Upanishads and the Vedangas. The Upanishads, which are the philosophical part of the Brahmanas which are the commentaries on the Vedas, contain the essence of the knowledge of the Atman or Brahman. The existence of Brahman is revealed by the Rig Veda and it is Agni who shows the way leading to Brahman, the sole source and refuge of all.

This book takes its readers into the mystical world of the Rig Veda so as to acquaint them with the mind of the people of those times in whom the Intellect had most splendidly awakened.

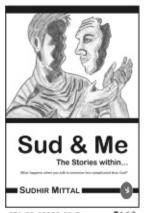
The traditional Hindu Astrology or Jyotisa is primarily based on nakshatras or constellations that form the Zodiac circle; though generally traced to the Vedanga Jyotisa of Lagadha, its origin is far more ancient. Parasara, a prominent poet of the Rig Veda, who reoriented this science, lived before the beginning of the current Kali Yuga that started on 18th February 3102 BCF.

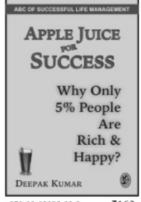
The role played by the already categorised yogas (planetary combinations) in the matter of prognostication as also the use of different Dasa systems in vogue indicate the indigenous origin of Hindu Astrology. This book dealing with select yogas in the context of the twelve signs rising in the lagnas and in the light of various Parasari principles, examines as to why these yogas do and why they do not confer the good or the bad results assigned to them.

₹ 295

Self-Help/Success

978-39-82025-08-5

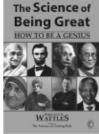
₹160

978-39-82025-00-9

₹160

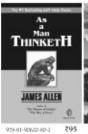
978-81-90716-12-3

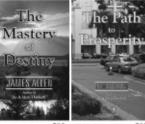

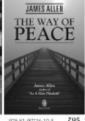
₹150 978-81-88951-52-9

978-81-88951-53-6

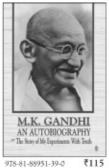

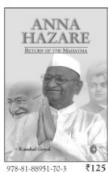

₹95 978-81-90716-10-5

Biography/Autobiography

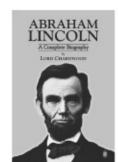

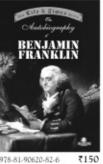
978-81-88951-70-3

978-81-88951-36-9

978-81-88951-47-5

978-81-90620-82-6

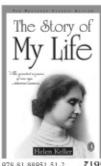

978-81-88951-42-0 ₹225

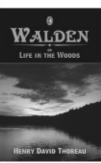

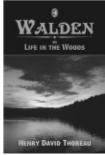
₹ 225

₹150 978-81-88951-51-2 ₹195 978-81-88951-45-1

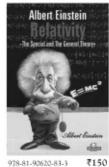
Science/Art/Classics

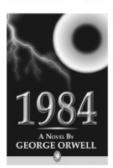

978-81-90716-13-0

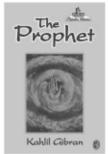
978-81-90620-83-3

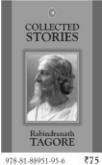
978-81-90716-14-7

₹135 978-81-88951-54-3 ₹175

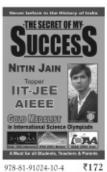
978-81-90620-89-5

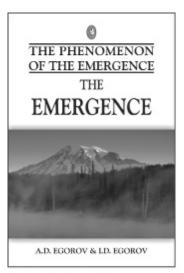
978-81-88951-95-6

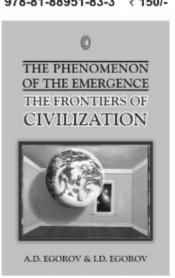
978-81-90620-85-7

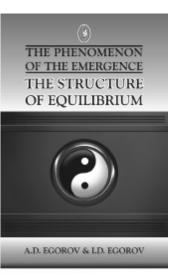
978-81-91024-10-4

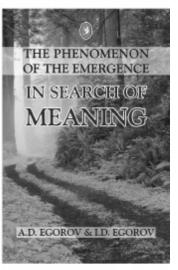
978-81-88951-83-3 ₹ 150/-

978-81-88951-84-0 ₹ 150/-

978-81-88951-85-7 ₹ 150/-

978-81-88951-86-4 ₹ 150/-